

மலர்

11

செய்தல்: சிவசுந்தரி

ஜூன் 1976

75 சதுர

கலை, இலக்கிய மாநாடு இதழ்

வெண்ணிற ஆடைகளுக்கு
பளிச்சிடும் வெண்மையைக் கொடுப்பது

ரூயல் நீலம்

ஏக விநியோகஸ்தர்கள் :

● சேக் அன் பிறதர்ஸ்

ஆதமலி சுட்டிடம்
20, ஆட்டுப்பட்டித் தெரு,
கொழும்பு,
தொலைபேசி : 35049

தயாரிப்பாளர் :

● சிவா இன்டஸ்றீஸ்

112½ 4-ம் குறுக்குத் தெரு,
கொழும்பு-11.

விவசாயிகளுக்கு ஓர் நற்செய்தி

உங்களின் உற்பத்திப் பொருள்களாகிய
மிளகாய், வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு,
நிலக்கடலை, சோளம், பயறு, உழுந்து,
குரக்கன், எள்ளு, கடுகு, மிளகு

- எதுவாயிருந்தாலும் கூடுதலான விலைக்கு
விற்பனை செய்துதரக் காத்திருக்கிறோம்.
- எம்முடன் ஒரு தடவை தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

● **கலா டிறேடிங் சென்டர்**

உள்நாட்டு விளைபொருள்
கமிஷன் வியாபாரிகள்

111, 4-ம் குறுக்குத் தெரு,
கொழும்பு - 11
தொலைபேசி : 22584

ஆடுதல் பாடுதல் தித்திரம் கவி
யாதியினைய கலைகளில் - உள்ளம்
சுடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
சுணநிலை கண்டு துள்ளுவார்.

பதினெராவுது ஆண்டு

ஜூன்
1976 98

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

முகவர்: பெரியளிக் ஜீவா
ஆசிரியர் கே.கே.எஸ் வித்
234-A கே.கே.எஸ் வீத
யாழ்ப்பாணம்
(இலங்கை)

MALLIKAI
Editor: Dominic Jeeva
234A, K. K. S. Road,
JAFFNA.
Sri Lanka

மணக்கும் 'மல்லிகை'
கதை, பெயர்,
கவிதை, கட்டுரை,
கருத்து;
எல்லாம் ஆக்கியோர்
பொறுப்பும் அவரே

12-வது ஆண்டு மலர் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது.

இம் முறை மலரை வெகு காத்திரமாகவும் உள்ளடக்கச் சிறப்புடனும் கவர்ச்சிகரமாகவும் வெளியிட வேண்டுமென்ற பெரு விருப்பத்துடன் வேலை செய்து கொண்டு வரும் வேளையில் பல அணுபவங்களை நாம் முகம் கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டு வருகின்றது.

இந்த மலர் வெற்றி பெற நாம் மாத்திரம் உழைத்தால் போதாது. உண்மையான இலக்கிய உணர்வுள்ள இதயங்களின் ஒத்துழைப்பை நாடி நிற்கின்றோம். மலர் உருவாகியதற்குப் பின்னால் அதன்

குறைகளை விமர்சிப்பதை விடுத்து, அது உருவாகும் காலத்திலேயே அதற்காக தக்க ஆலோசனைகளைத் தெரிவித்து, அந்த மலர்ப் படைப்பில் தாங்களும் பங்கு கொண்டு, குறைகளை நிவர்த்திக்க ஆவன செய்வதே ஆரோக்கியமான இலக்கியத் தொண்டு என நாம் நண்பர்களுக்குக் கூறி வைக்கின்றோம்.

எனவே தக்க ஆலோசனைகளை எழுதுங்கள். மலருக்கு விளம்பரம் தந்துதவக்கூடிய நல்லெண்ணம் படைத்த வந்தர்கள், பொது நிறுவனங்களும் உண்டு. எனவே உழைப்பில் பங்குகொள்ள நினைக்கும் நெஞ்சங்கள் அவர்களை அணுகி விளம்பரம் கேட்டால் எமக்கு மிகப் பெரிய உதவியாக இருக்கும்.

'ஈழகேசரி' ப் பொன்னையா

'ஈழகேசரி' என்றொரு வாரப் பத்திரிகை வட பிரதேசத்திலிருந்து தனது தேசியக் குரலை ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அது நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக, இந்தத் தேசத்தின் பொது வாழ்வில் — குறிப்பாக கலை, இலக்கியத் துறையில் — அது ஆற்றிய பெரும் பங்கு சாமானியமானதல்ல. அதன் தாக்கத்தை இன்று கூட உணரலாம்.

அதன் ஆரம்ப கர்த்தாவும் ஸ்தாபகரும் இவரேதான்.

அந்தக் காலத்தில் அப்படியொரு வார இதழைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு வேண்டிய தன்னம்பிக்கையும் உறுதிப்பாடும் தேசிய உணர்வும் இவரிடம் நிறைந்திருந்ததாலேயே இப்படியான இது சாத்தியமாக இருந்தது.

சிவபாதசந்தரம் — கனக, செந்திநாதன் — இராஜ அரியரத்தினம் — சர்மா போன்ற சென்ற தலைமுறை இலக்கிய மணிகளை நாட்டுக்குத் தந்தது இந்த ஈழகேசரிப் பண்ணைதான். அதற்காகத் தனது உழைப்பையே பசனையாக்கியவர் பொன்னையா அவர்கள்.

சென்ற மாதம் பொன்னையா அவர்களினது ரூபகார்த்த விழா அவரது பிறந்த ஊரான குரும்பசிட்டியில் நடைபெற்றது. திரு. க. கைலாசபதி, அன்றாது ரூபகார்த்த சிறப்புச் சொற்பொழிவாக இலக்கியச் சிறப்புரை நிகழ்த்திக் கௌரவித்தார்.

குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபையில் எழுத்தாளர் ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை அவர்களுது தலைமையில் மேற்படி விழா நடைபெற்றது. குரும்பசிட்டிக் கிராமத்தையே ஓர் இலக்கிய முன்னோடிக் கிராமமாக மாற்றியமைத்ததில் ஈழகேசரிப் பொன்னையா அவர்களுக்கு மிகப் பெரிய பங்குண்டு என்பதை நாடே நன்கறியும். அவர் ஒரு யதார்த்தவாதி! துணிச்சல் மிக்கவர்; காரியசாத்தியமானதைச் சிந்தித்தவர்; செயல்படுத்தியவர்.

இந்த மண்ணின் இலக்கிய வளத்திற்காக தங்களது சர்வத்தையும் தானமாக நல்கி உழைத்த பெரியார்களினது நாமத்தை இன்றைய இளம் தலைமுறை அவசியம் ரூபகத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும். அது இவர்களினது எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஊட்டச் சத்து நிரம்பிய அறிவு உணவாகும்.

அப்படியான ஒரு வரது உருவத்தை அட்டையில் இன்று பிரசுரித்து அன்றாது ரூபகார்த்தத்தில் மல்லிகையும் கலந்து கொள்வதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளுகின்றது.

20 அம்சத் திட்டமும்

தீர்வுக்கான ஆலோசனைகளும்

தமிழ் மக்களினது நியாயபூர்வமான குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்யக் கோரும் 20 அம்சத் திட்டத்தை முன் வைத்துப் பல் துறையைச் சேர்ந்த 40 தமிழ்ப் பிரமுகர்களின் அறிக்கையையும் அத் திட்டத்தின் முழு அம்சத்தையும் சமீபத்தில் தினசரிப் பத்திரிகைகளில் படித்துப் பார்த்து விளங்கிக் கொண்டோம்.

மிக நிதானமான கோரிக்கைகளை முன் வைத்துள்ள — அடிப் படையிலேயே தேசத்தைப் பிரிக்க விட மாட்டோம் என்ற தேசிய பாரம்பரியமிக்க இந்தப் பெரு மக்களின் நல்லெண்ணத்தை நாம் முதலில் புரிந்து கொண்டோம். இதற்காக அவர்கள் பட்டுள்ள சிரமத்தையும் கஷ்டங்களையும் உணர்ந்து, அவர்களின் நல்லெண்ண நேர்மைக்காகத் தமிழ் மக்களினது சார்பில் நமது வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

இந்த 20 அம்சத் திட்டத்தின் பெரும் பகுதியில் எமது எழுத்தாளர் மாநாட்டின் 12 அம்சத் திட்டம் உள்ளடக்கிக் கொண்டுள்ளது என்ற உண்மையையும் நாம் இங்கு சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றோம்.

எனவே தேச பக்த சக்திகள் நல்லுணர்வுடன் இன்று தமது கோரிக்கைகளில் ஒன்றிணைவதை நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

இக் கோரிக்கைகள் அப்படியொன்றும் நடைமுறைக்குச் சாத்தியப்படாத திட்டங்களல்ல. பரஸ்பரம் புரிந்து கொள்வதின் மூலமும் விட்டுக்கொடுப்புகள் காரணமாகவும் சகோதர உணர்வு நேச பாசத்துடனும் அணுகினால் நிச்சயமாக இவைகள் வென்றெடுக்கப்படும் என உறுதியாக நம்புகின்றோம்.

சமீபத்தில் நமது பிரதமரின் பேச்சுக்கள் மெத்த நம்பிக்கையை நமக்குத் தருவதாக அமைந்துள்ளன.

எனவே நம்பிக்கையை இழக்காமல், சோர்வடையும் மனப் பான்மையுடன் இதை அணுகாமல், முயற்சித்தால் பிரச்சினைகள் தீர்வது சர்வ நிச்சயம்.

கடிதம்

இதை எழுதுவதற்கு முன் என்னிடமுள்ள பழைய மல்லிகைப் பிரதிகளை ஒருதடவை பக்கம் புரட்டிப் பார்த்து விட்டுத்தான் இதைத் தொடங்கினேன். தனித்தனி இதழாக மல்லிகையின் பெறுமானத்தைப் பார்ப்பதற்குப் பதிலாக ஒருங்கு சேர அதைத் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது அடைய்ப்பா! எத்தனை சாதனை..... எத்தனை உழைப்பு..... எத்தனை அருமந்த கட்டுரைகள்.....

நீங்கள் ஒன்று செய்யலாம் என்று நான் கருதுகின்றேன். கடந்த 11 வருட காலத்தைய சகல இதழ்களையும் ஒருங்கு சேர, தக்கவரிடமிருந்து ஒரு விமரிசனத்தைப் பெற்றுப் பிரசுரித்தால் நல்லது என்பது எனது விருப்பம். அப்பொழுதுதான் மல்லிகையின் பூரண தாக்கத்தை உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

எவர் என்னத்தைச் சொன்ன போதிலும் கூட, மல்லிகையில் எழுதுவதே ஒரு பெருமை — தனித்தன்மை — கௌரவம் மிக்கது என்ற எண்ணம் நமது படைப்பாளிகளின் அடி மனதிலே உண்டு என்ற உண்மையை என்னால் உணர முடிகின்றது. மல்லிகையைப் பற்றி இன்று குறைப்படுகின்றவர்கள் கூட, முன்னர் மல்லிகையில் எழுதி, இன்று எழுத இயலாமல் போனவர்கள்தான் என்பதை எண்ணும்போது எனது இந்தக் கூற்று உறுதிப் படுகின்றது. காரணம் இந்தச் சஞ்சிகை இன்று ஈழத்தில் சகல பகுதி மக்கள் மட்டத்திலும் செல்லுகின்ற ஒரு சிறப்பு. அத்துடன் தமிழக இலக்கிய வட்டத்தினிடையே மல்லிகை ஒரு பெரிய பாதிப்பையே ஏற்படுத்தி விட்டுள்ளது.

எனது நண்பன் ஒருவன் தமிழகத்தில் படிக்கிறான். அவனது கடிதக் கருத்திலிருந்து தமிழகத்தின் தரமான புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் மல்லிகை தொடர்ந்து படிப்பதையே ஒரு பெருமையாகக் கருதுவதாகவும், தம்மைப் பற்றிய விமர்சனங்கள் மல்லிகையில் வந்தாலே அது ஒரு பெருமை என நம்புவதாகவும் எழுதியிருந்தான்.

சில சமயங்களில் சில இதழ்களின் தரம் மிக உயர்ந்ததாகவும் சில மாதங்களில் படரென வீழ்ச்சி அடைந்ததாகவும் எனது மனதிற்குப் படுகிறது. இதில் கவனம் செலுத்தினால் நல்லது.

அடுத்த குறை. தரமான இலக்கியக் கடிதங்களை எழுதச் சிலர் கூச்சப்படுவது போல எனக்குப் படுகிறது. கம்மா உதிரியாகப் பலர் பொது இடங்களில் நின்று வாய்க்கு வந்தபடி பேசுவது தான் இலக்கிய வளர்ச்சி எனக் கருதுகிறார்கள் போலும். இது வம்பளப்பே தவிர, ஆக்கபூர்வமான வேலையல்ல. தமது நியாயமான மன எண்ணங்களைக் கடித மூலம் இப்படியாகத் தெரிவித்தால் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு அக் கருத்துக்கள் பெரிதும் உதவும்

அந்த நோக்கை எண்ணியே இக் கடிதத்தை எழுதி ஆரம்பித்து வைக்கிறேன்.

பச்சறைஜ

மி. ராமேஸ்வரன்

கரித்தண்ணியும்

ஓட்டுத்துண்டும்

திக்குவல்லை - கமால்

‘எனதுக்கன் இது வேலில்
லாத்துக்கு..... இப்பதான் அங்
கேம் குடிச்சிட்டு வந்த’ இப்ப
டிச் சொல்வது குடிக்காதிருக்க
வேண்டுமென்பதற்காக அல்ல;
ஒரு சம்பிரதாய பூர்வமான ஏற்
றுக்கொள்ளல் என்பதனால்தான்.

‘அதுக்கெனத்தியன் கம்மா
கோப்பித்தண்ணி கொஞ்சந்
தானே... எடுங்கொ...’ இப்
படியொரு வற்புறுத்தலை அவர்
கள் எதிர்பார்ப்பது தெரிந்து,
அதற்கேற்றவாறு சொன்னான்
நபஸும்மா.

‘ஒன்று போதேன் ரெண்டு
பேருக்கும். மிச்சம் குடிக்கேம்
ஏல’ இது அந்த வீட்டுக்கு
வருகைதந்திருந்த நபஸும்மா
வின் மதினிக்காரியின் இரண்டா
வது விண்ணப்பம்.

‘கொஞ்சம் போலதானே
அதநீங்க குடிக்கொலே; மகள்
இதக் குடிக்கட்டும்...’ நபஸும்
மாவும் விட்டபாடில்லே.

மகள் எந்தப் பேச்சுமின்றிச்
சிரித்தவாறு, தயக்கத்தை
நெளிவு சுழிவுகள் மூலம் காட்
டிக்கொண்டு கோப்பிக் கோப்
பையை ஒருகையிலும் கருப்பட்டி
த்துண்டை மறுகையிலும்
எடுத்துக் கொண்டாள். அவள்,
குடும்ப வாழ்வுக்குள் பிரவேசித்

துக் கொஞ்சக் காவந்தானே?
அதில் ஸேவிஸ் கூடக் கூடத்
தானே சமூக நிலைகளுக்கேற்ப
இசைவாக்கமடைய வேண்டும்.

கோப்பி உபசரிப்புப் படலம்
முடிவடைவதோடே, சொல்லி
வைத்தாற்போல், அக்கம் பக்க
மாக எங்கே போயிருந்த நபஸும்
மாவின் மூத்த மகள் ஜாஹிரா
வந்து சேர்ந்தாள். அமர்ந்த
மர்ந்து கதைப்பதென்றால் நேரம்
போவதோ வேறெதுவுமோ புரி
யாத ‘பொம்பினை’ தான் அவள்.

‘என மாயி வந்து மிச்ச
நேரமா? புள்ள அழுகியத்துக்கு
அங்கல எடுத்துக்கொண்டு பெய்த்
திட்டு வார பைணந்தான் இது’

‘நாங்கவந்து கொஞ்சநேர
மாகிட்டு’

‘என மைனி பேசாம நிக்
கிய..... புள்ள தவழியா இப்ப?
மிச்சம் நாளாக காணையில்ல...’
பேசாமலிருந்த மாயியின் மகளை
யும் கதைக்கிழுக்க முயற்சித்
தாள் ஜாஹிரா.

‘இல்ல இப்பதான் புள்ள
மொகத்தாப்போட்டு இழுத்தி
ழுத்து நிக்கிய..... நீங்களியள்
அங்கல பொகச்செல்லே கம்ம
வாலும் வாரல்லேன். பாத்துப்
பாத்துப் போறல்லாமா’ அவ
ளும் சரியான இடத்தில் பார்த்து
குற்ற ஊதியைக் குத்தினாள்.

இப்படி இடைக்கிடை போய் வந்து கொண்டிருந்தால்தானே பழைய உறவுகள்..... இடையில் மாசுபடிந்த உறவுகள் கூட தழைத்து வளரும்!

‘எங்கியன் இனி ஒரே வேலப் பெய்த்தியம். நான் ஒரு நிமிஷத்துக்கில்லாட்டி எத்தின பேர்ந்தாலும் இங்க ஒரு வேலேம் ஒழுங்கில்லேன். வரோணும் வரோணுமென்று நெனக்கியதான் இனி அதுக்கெண்டு புறப்பட்டாதான் வந்து கொஞ்ச நேரம் மனசி சந்தோஷமாக் கதச்சி கோணிக்கேலும். அவசரத்தில எங்கியாலும் ஓடச்செல்ல வரேலுமென்.....’ கருத்துக்கேற்றறவாறு பொருத்தமாகப் பேசுவது அவளுக்குக் கைவந்த கலையாயிற்றே.

இவர்களின் பேச்சுக்களைக் கதவு நிலைகளுக்குச் சாய்ந்தும் மறைந்தும் நபுஸும்மாவின் பேத்திக் குட்டிகளும் ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்களென்றால், இவர்களின் வருகையால் வீட்டிலுள்ள எல்லோருமே பெருமகிழ்ச்சி அடைந்துள்ளார்களென்றுதானே பொருள்.

மகிழ்ச்சியடையாமலிருக்க இயலுமா? கொஞ்சம் பசையுள்ள பேர்வழிகள் என்பதற்காக இல்லாவிட்டாலும் இப்படி அருமை பெருமையாக யார்தான் வந்தாலும் ‘எந்தநாளும் காணிய சோழிட கரமலைப் போல’ இருக்க முடியாதல்லவா?

‘அப்ப நாங்க பெய்த்திட்டு வார. அஸருக்கும் முந்திப் பொறப்புட்டதெலியன். ஊட்டில தேடுவாங்க.....’ இருவரும் எழுந்து வெளிக்கிட விடை வேண்டி நின்றார்கள்.

‘சும்ம இரீங்கொளே என்னு எந்த நாளும் வரா. ராவக்கி சோறுதின்டிட்டுப் பொகேலேன்’ இது ஜாஹிருவின் அழைப்பு.

அதற்காக இங்கே சாப்பாடுதயார் என்பதல்ல. சும்மா மரியாதை என்றொரு சாமான் உண்டல்லவா?

‘ஆ..... வேறொரு டைமுக்கேலேன்’

இருவரும் வெளியிறங்கி நடந்து மறையும்வரை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் உள்ளே ஒன்றுகூடினர். இப்படி விசேடமாக யாராவது வந்துபோனதும் ‘வீட்டார் மகாசபை’ கூடிகருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்வது வழமைதானே?

‘அவங்க பெரிய பெருமக்காரரும்மா, இப்பிடி வந்தது புதினம்’ இது பேத்தி.

‘என எத்தின நடக்கி பெருமத்தனம் காட்டவன். எந்த நாளும் ஒன்றுபோலயா மனிசன்? குட்டிட கலியாண டைமில் கொறபுடிச்சி பேசின பேச்சி ஒன்றிரெண்டா. அதெல்லாம் அந்தந்த டைமோட உட்டுப் போட்டோர் நடியதுதான்’ ஞானம் பழுத்த நபுஸும்மாவின் வியாக்கியானம்.

‘என சென்னாலும் பொறத்தி மனிசரா... கூட்டம் குடும்பத்துக்குள்ளதானே. ஒரு வரவு செலவு வந்தா கொற நெறேம் வாரதானே’ ஜாஹிருவின் சமாளிப்புகேஷன்.

இப்படியெல்லாம் உம்மாவும் உம்மும்மாவும் சொன்ன போதும், மறுபேச்சுப் பேசா விருந்தாலும் கூட பேத்தியின் மனதில் அவர்களின் கல்யாணத்தின்போதும் குழந்தைக்குப் பெயர் வைத்தபோதும் தூக்கிப் பிடித்த குறைபட்டியல் அப்படியே கறையாகப் படிந்து இடையிடையே ஞாபகத்தில் எழுந்து கொண்டிருந்தது. சும்மா வார இளம் மனதல்லவா?

அடுத்தநாள் காலையில் பஞ்சோவின் கிணற்றுக்குக் குளிக் கப் போய்வரும் போது நபுஸும்மா என்றுமில்லாத பரபரப்போடுதான் வந்தாள் அதை உணர்ந்த சொற்ப நொடிகுள் வீட்டார் மகாசபை கூடிவிட்டனர்.

'தெரீமா குட்டியள் செய்தி? நேத்து வந்திட்டுப் போனே பெருமக்கார மைனீம் மகனும், நாலு மனிசரட முன்னுக்கு கதச்சீக்கிய கததெரீமா? எனக்கு கெணத்தடல வெச்சி' கெடச்சேன்' சகிக்க முடியாததொரு வேதனையின் பிரதிபலிப்போடு இப்படிச் சொன்னதன் பின்னணியில், இதனால் மற்றவர்கள் தங்களைப் பிழையாக எடை போடுவார்களே என்ற கவலை தொங்கி நின்றது.

'எனத்தியனும்மா? சும்மா ஓளம்பாம செல்லுங்கொ.....' ஜாஹிர அவசரப்படுத்தினாள்.

'நாங்க அவங்கட சீருமையக் சொறச்செண்டு கதச்சீக்கேன் பெய்த்து. அவங்களுக்கு கரித்தண்ணிம் ஓட்டுத்துண்டுமாமேன் குடுத்த' அப்படியென்றால் கோப்பியையும் கருப்பட்டித் துண்டை யுந்தான் இப்படி தூழிவாகக் குத்திக் காட்டியிருக்கிறார் என் என்பது புரியாதிருக்குமோ?

'நான் சென்னே மாக்கரச்சிக் குடுக்கச்செல்லி. இல்லாட்டி போத்தல அழப்பிக்கச்செல்லி. அவங்கட மாதிரி தெரிஞ்ச சொட்டந்தான் அப்பிடிச் சென்ன' தனது தீர்க்க தரிசனத்தை அங்கே நிலைநாட்டிக் கொண்டாள் பேத்தி.

'எனத்தியன் குட்டி.....' அதொரு எடங்கெட்ட டைமெலியன்..... நாங்க குடிக்க ஊத்தினத்தில சொஞ்சம் குடுத்த நாள். செஞ்சிக்கொண்ட மட்டத்தனம் ... இதொரு செய்தி

யாக் கதச்சித் திரிஞ்சா எங்களுக்கேன் சின்னத்தனம்... எங்க ஊட்டில இன்னம் அப்பிடியே வேலவெட்டிக்கி. மத்த மனிசர் எனத்தியன் நென்ப்பாங்க.....' எண்ணத் தோணியை எதிர்காலத்தை நோக்கித் திசைதிருப்பி, அதைக் கவிழ்க்கும் அளவுக்கு இது புயலாக உருவாகக் கூடுமென்ற பயத்துடன் நபுஸும்மா திமிறினாள்.

'இதெல்லாம் கதயா? எங்களப்பத்தி ஒத்தருக்கும் தெரியாத்துகள். செல்லியவங்க சென்னாலும் கேக்கியவங்களுக்கு மூள அவிஞ்சில்லேன். புத்தம் புதிய பொன் குஞ்செலியன் வந்த, ஆலாத்தியெடுத்து... அத்தர் பூசிச் சீரும் செறப்புச் செய்ய. புள்ளேம் பெத்து உம்மவாகிக்கியது தெரியபோல... எனத்தி யென்டாலும் வெக்கங்கெட்ட பேச்செலியன்' அலட்சியப் பாவ னையுடன் மற்றவர்களின் மன நிலையைச் சீர்தடுத்தும் பாங்கிலும் பேசி நிறுத்தினாள் ஜாஹிர.

யார் எதைத்தான் சொன்னாலும் நபுஸும்மாவுக்கோ நெஞ்ச பொறுக்கவில்லை. குளித்துண்டு வந்த 'ஹால்' ஒருபக்கமிருக்க, ஒரு சொட்டுக் கசட்டையாவது குடிக்காமல் இடிந்து போய் அமர்ந்து, கன்னத்தில் கையூன்றினாள்.

'நான் செஞ்ச மட்டத்தனத்துக்கு பெய்த்து என்னென்ப மெண்டு கேட்டுட்டு வரோனும். உடுங்கொ இப்பவே போனத்தான் சரி' நபுஸும்மா பதட்டத்தோடு வெளிக்கிடத் துடித்தாள்.

'என ஒங்களுக்கு நடந்தீகிய? மூத்தரத்த கௌராக்காம ஒங்கட வேஸயப் பாத்துக்கொண்டிர்ங்கொ' மகள் ஜாஹிர குறுக்கேவந்து தடுத்து நிறுத்தினாள்.

நட்பையும் அன்பையும் உள்
எடுத்து உணர்வுகள் மூலம் புரிந்து
கொள்ளாமல், பரிமாறும் பண்
டங்கள் மூலம் மதிப்பிட முனை
வது, பெரிய இடத்துச் சகவா
சக்காரர்களால் தவிர்க்க முடி
யாததுதானே?

‘இல்லாட்டம் இதென்ன
வெக்கங்கெட்ட பேச்சை’
கைமாற்றிக் கன்னத்தைத்
தாங்கி பார்வையால் பூமியைப்
பிளந்தாள் நபுஸும்மா.

‘எனவா என..... குடுக்கி
யத்த புரியமெண்டாக் குடிக்கோண்டியதான். இல்லாட்டிப்
பொகோண்டியதான். அவங்க
வார நேத்தக்கி நாங்க வடிவாப்
பமும் சர்வத்துமா வெச்சிக்
கோணிக்கோணும்’ எல்லாவற்

றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த
இனைய மகன் வந்து வைத்த
சத்தம்தான் இது.

மடத்தனமான வேலைகள்
ஏதும் வீட்டில் நடைபெற்றால்,
வந்து எரிந்துவிடும் இந்த மகன்
இவ்விஷயத்தில் இப்படிப் பேசிய
போது நபுஸும்மாவின் உட
லெல்லாம் குளிர்ந்துபோய்
விட்டது.

கழுவிக்கொண்டு வந்த பிட
வைப் பொட்டணியின் ஞாபகம்
அப்பொழுதுதான் ஏழ், உலரப்
போடும் நோக்கோடு நபுஸும்மா
எழுந்து நடந்தபோதும், வெளியில்
கேட்காவிட்டாலும் வாய்
புறுபுறுத்தது.....

‘...எச்சி வேசயள்.....’ ★

நறுமணம்

ஒரு நாள் எனது நண்பர் மல்லிகை ஆசிரியரைச் சந்திக்கச்
சென்றிருந்தார். அவருடன் நானும் சென்றேன். நான் மல்லிகை
அலுவலக வாயிலில் நிற்க, நண்பர் ஆசிரியருடன் உள்ளே இருந்து
கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். நான் காங்கேசந்துறை வீதியை
நோக்கியவண்ணமாக நின்றேன். அப்போது இருவர் அந்த வீதியில்
இருந்து நான் நிற்கும் ஒழுங்கைக்குள் மூக்கைப் பொத்திக்கொண்டு
நுழைகிறார்கள். காரணம் கூறித் தெரியவேண்டியதில்லை. அவர்க
ளைப் பார்க்க எனக்கு சிரிப்பாக இருந்தது.

அவர்கள் என்னை அணுகியபோது ‘இப்போது மணம் இல்லை’
என்று பெருமூச்சு விட்டார்கள்.

‘இப்போது மல்லிகை மலரும் நேரம் அல்லவா?’ என்றேன்
நான். அவர்கள் அருகில் மல்லிகை மரம் உண்டா என்று பார்த்துக்
கொண்டு வியப்புடன் என்னை நோக்கினார்கள். மேலும் அவர்
களின் பொறுமையைச் சோதிக்க விரும்பாமல் நானே விளக்கம்
கூறினேன். ‘இன்று மாதக் கடைசியல்லவா? மல்லிகை அலுவல
கத்தில் அடுத்த மாதத்திற்கான மல்லிகை மலர்ந்து கொண்டிருக்கிற
து. அதனால்தான் மல்லிகையின் நறுமணம் உங்களைக் காப்பாற்றியது’
அவர்கள் சிரித்துக்கொண்டு சென்றார்கள்.

வி. வி. குமார்

எழுபதுக்குப்பின் ஈழத் தமிழ் நாவல்கள்

நாகராஜ ஐயர் சுப்பிரமணியம்

வண்ணார் பண்ணையிற் சலவைத் தொழிலாளியாகவுள்ள ஒருவரது குடும்பக் கதை இது. தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் கூடிய சமூகக் கட்டுப்பாடுகளின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு முன்னேறத் துடிக்கும் ஓர் இனைய பரம்பரையை இந் நாவலிற் காண்கிறோம். சல்வியும் பிற தொழில் முயற்சிகளும் இவ்வினைய பரம்பரைக்கு ஏணிப்படிசளாகின்றன. இம் முன்னேற்றத்தில் உயர் சாதியினர் அடிக்கடி தடைபோடுகின்றனர். பல்வேறு இன்னல்களை விளைவிக்கின்றன. இவ்வினனல்களையும் தடைகளையும் மீறி முன்னேற உயர்சாதியினரெருவனே துணைபுரிகின்றான். கற்று முன்னேற முயலும் பெண்ணரணியின் ஊக்கமும், அவள் தங்கை சுபத்திராவை நம்பவைத்து ஏமாற்று உயர்சாதியினனான வாமதேவனின் துரோகமும், தமையன் செய்த துரோகத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாக சுபத்திராவை ஏற்க முன்வரும் மகாலிங்கத்தின் தியாக சிந்தையும் கதையம்சத்தை நிறைவு செய்கின்றன. சாதி ஏற்றத்தாழ்வை மகாலிங்கம் போன்ற தனிமனிதர்களின் தியாகங்களால் நீக்கிவிடலாம் என்று செங்கை ஆழியான் கூறுவில்லை.

மாறிவரும் சமூக மனப்பான்மைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக மகாலிங்கம் அமைகிறான் என்று கொள்ளலாம். பாராட்டத்தக்க — நெஞ்சில் நிலைக்கும் பாத்திரமாகிறான் மகாலிங்கம்.

சாதி ஏற்றத்தாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்டனவும் அதன் பகைப்புலத்தில் எழுந்தனவுமான மேற்படி நான்கு நாவல்களில் 'பஞ்சமரும்' 'பிரளயமும்' கதைப்போக்குடன் பிரதேச மண் வாசனைக்கும் இடமளித்துள்ளது. பஞ்சமரில் மண் வாசனை பேச்சு மொழியின் துணையுடன் நன்கு புலப்படுகின்றது. செங்கை ஆழியான் காட்டும் சலவைத் தொழிலாளியின் குடும்பம் ஒரு தூரத்துப் பார்வையாகவே காணப்படுகின்ற தென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

டானியல் சாதிப்பிரச்சினை யில் 1970-க்கு முற்பட்ட கால கட்டத்தையே பிரதிபலிக்கிறார். தெணியான் காட்டும் பிரச்சினையும் எழுபதுக்கு முற்பட்டதே. சொக்கன் பிரச்சினைகளை நோக்கி இறங்கவில்லை. செங்கை ஆழியான், கோஷங்கள் எழுப்பாமல் நடைபெறும் சமூக மாற்றத்தைக் காட்டினார். எழுபதுக்கு முன்

கொழுந்துவிட்டெரிந்த சாதிப் பிரச்சினை, அதன்பின் நீறுபூத்த நெருப்பாகி விட்டதாற்போலும் எழுபதுக்குப் பிந்திய காலப் பின்னணியில் அப்பிரச்சினை அணுகப்படவில்லை.

கதை நிகழ்ச்சியை அது நிகழும் களமான பிரதேசத்தின் இயற்கைச் சூழ்நிலையில் நன்கு பொருத்தி அப்பிரதேசத்தின் பழக்க வழக்கங்கள், மொழி நடை, மனவோட்டங்கள் என்பவற்றுடன் பிணைத்துச் சித்திரிக்கும்போது அவ் விலக்கியம் பிரதேச மண்வாசனை வீசுவதாவிடுகின்றது. மேலே கூறிய நாவல்களில் பஞ்சமர், பிரளயம் முதலியன மண் வாசனை வீசுத்தக்க வகையில் படைக்கப்பட்டிருந்தனவெனினும் அவற்றில் மண்வாசனை கதைப் பொருளுக்குத் துணையம்சமாகவே அமைந்ததெனலாம். காலங்கள் சாலதில்லை நாவலில் பிரதேசத்துக்குரிய கதைப் பொருளே அமைந்ததனால் மண் வாசனை வீசுத்தக்க வகையிற் படைக்கப்படவேண்டியதவசியமாயிற்று. எனவேதான் பிரதேச மண்வாசனையைப் படைப்படுத்தும் நோக்கில் எழுதப்பட்ட நாவல்கள் என்று இவற்றைக் கொள்வதற்கில்லை. இவ்வகையில் மேற்படி நோக்கிற்கு முதன்மை தந்து எழுதப்பட்ட நாவல் என்ற சிறப்பு அ.பாலமனோகர்னின் 'நிலக்கிளி' நாவலுக்குச் சிறப்பாக உரியது. செங்கை ஆழியாவின் 'வாடைக்காற்று' டானியலின் 'போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்' என்பனவும் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கன.

'என்னுடைய பிறந்த மண்ணையும் அங்கு வாழ் மக்களையும் மிகவும் அதிகமாகக் காதலிப்பவன் நான். அந்தக் காதலின் விளைவுகளில் இந்தக் கதையும் ஒன்று' என்ற முன்னுரையுடன்

வெளிவந்த 'நிலக்கிளி' தமிழ் நாவல்களில் உலகுக்குப் புதிய தொரு பிரதேசத்தை அறிமுகம் செய்துள்ளது. வவுனியா மாவட்டத்தின் தண்ணிமுறிப்புக் கிராமமே இந் நாவலின் களம். அந் நிலத்திற்கேயுரிய கதைப் பொருளும் பாத்திரப் படைப்பும் நிகழ்ச்சிகளும் நாவலின் தரத்திற்குத் தளமாசவுள்ளன. நானவாமும் பொந்தும் அதைச் சூழவுள்ள சிறு பிரதேசமும் பிரபஞ்சம் என்று வாழ்வதும், உயரத்தில் எழுந்து பறக்கமுடியாத இயல்பால் பற்றால் என்தில் அகப்படுத்தப்படக் கூடியதுமான நிலக்கிளி போல ஒரு பெண்பதஞ்ரளி. அவளது கள்ளம் புகாத உள்ளத்தைத் தளமாசக் கொண்டே கதை வளர்வின்றது. தன் கணவன் சிறீராமனையும் தான் வாழும் குடிசையுட்கம் உலகம் என்று கொண்ட பதஞ்சலி அந்தச் சின்ன வட்டத்தைத் தாண்டிப் பறக்க முயற்சித்த போது தவறு நடைபெற்றுவிடுகிறது. கட்டுக் கொண்டபின் உலகம் புரியத் தொடங்கவே கலங்கித் தென்கிருள்.

இக்கதை தண்ணிமுறிப்புப் போன்ற நாகரிக வாடை வீசாத பழைமையான விவசாய நிலத்திற்கேயுரியதென்பதால் பிரதேச மண் வாசனை புலப்படுத்தும் நோக்கத்திற்கு பக்கபலமாகவுள்ளது. வன்னிப்பகுதிக்கு காட்டு நிலம், விவசாயக் களம், பேச்சு மொழி என்பன பாலமனோகர்னின் கருத்தில் கலைத்தவம் பெறுகின்றன. தண்ணிமுறிப்பை விட்டுக் கதையை வெளியே கொண்டு செல்லாததால் வவுனியாப் பகுதி விவசாயிகளது பல்வேறு பிரச்சினைகள் பற்றிய சித்திரிப்புத் தேவை ஆசிரியருக்கு இல்லாமற் போய்விடுகிறது. எடுத்துக் கொண்ட குறுகிய களத்தைக் கலையழகு பொலிய

நிறைவு செய்து விடுகிறார். இந் நாவல் பெற்ற வெற்றியை இவரின் அடுத்த நாவலான 'குமாரபுரம்' பெறத் தவறிவிடுகின்றது என்பது இங்கு குறிப்பிட வேண்டியதாகிறது. குமாரபுரம் என்ற கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டெழுதப்பட்ட 'குமாரபுரம்' நாவல் பொருளாதாரத்தில் காழ்த்திருந்த ஒரு குடும்பம் விவசாயத்தில் முன்னேறுவதைக் காட்டுகின்றது. காதலுணர்வும் சுலயான சம்பவத் தொடர்ச்சியும் இந் நாவலை வளர்த்துச் செல்கின்றன. உள்ளம் விரும்பினாலும் உடலால் மலர முடியாத நிலையில் கதைத் தலைவி உயிர் விடுவதான கோக முடிவுடன் குமாரபுரம் நிறைவடைகிறது.

செங்கை ஆழியானின் வரடைக்காற்று நாவல் நெடுந்தீவுக் கடற்கரையைக் களமாகக் கொண்டது. பிரதேச வருணனை சிறப்பாக அமைந்தபோதும் நாவலின் கதை அப்பிரதேசத்திற்கே சிறப்பாக அமையாமல் சாதாரண காதல் கதையாகி விடுவதால் ஆசிரியர் தமக்குக் கிடைத்த அரிபதேசருகந்தை நழுவிட்டுவிட்டார் என்றே கொள்ளவேண்டியுள்ளது. எனினும் ஆசிரியரின் போதையுட்கும் எழுத்தும், நினைவில் நிற்கும் பாத்திரவார்ப்பும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன. இந் நாவலின் முன்னுரையில் ஆசிரியர் கூறியுள்ளது போல, 'சமூகத்தின் ஒரு கோடியில் வாழும் மக்களின் வாழ்வுக்கும் காழ்வுக்கும் இடையில் நிகழும் போராட்டம் என்ன? மீள் பிடிக்கவரும் வெளியூர் சம்மாட்டிகள் உள்ளூர்ப் பெண்கள் மீது கொள்ளும் காதலா? அல்லது மீள்பிடிப்பதில் சம்மாட்டிமாரிடையில் நிலவும் போட்டியா? இவ் வினாவுக்க விடை நாவலில் இல்லை. மேலும் இந் நாவலில் இடம் பெற்றுள்ள

சம்பவங்கள் தொடர்பாக நெடுந்தீவைச் சார்ந்த மக்களிடையில் பரபரப்பான வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடைபெற்றன என்பதும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியதாகிறது. இந் நாவலாசிரியரின் 'முற்றத்து ஒற்றத்து பனை' நாவல் வண்ணார்பண்ணைப் பிரதேச மண் வாசனையை நகைச்சுவையுடன் சித்திரிக்கின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தின் பாஷையூரின் கடலையும் கரையையும் களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட டானியலின் 'போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்' நாவல் அப்பிரதேசத்திற்கே சிறப்பாகவுரிய சம்பவங்களைக் கொண்டது. பாஷையூர் கடற்றொழிலாளர் சமூகத்தின் உள் முரண்பாடுகளும், பிரச்சினைகளும் சுமார் இருபதாண்டு கட்டு முற்பட்ட காலப் பின்னணியில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. 1958-ம் ஆண்டுக்கு பதினைந்தாண்டுகள் முற்பட்ட சம்பவங்களும் கதையில் வருகின்றன.

பொங்கும் அலைகளிடையே நெஞ்சை நிமிர்த்தி முன்னேறி, இரணைதீவுக் கரையிலிருந்தவர்களை மரணத்திலிருந்து மீட்டுவந்த சந்தியாக் கிழவனின் வீரக் கதை, செய்யாத குற்றத்துக்காக அவதாரம் வைக்கப்பட்ட முத்துராசன் வரோணிக்கா இருவரதும் குடும்பக்கதை, அலஸ் சொர்ணம் இருவரதும் உள்ளத்தில் மலரும் ஊமைக் காதற்கதை, ஒரு பாஷையும் பேசத் தெரியாத ஊமைக்காகப் போராடக் காத்திருக்கும் போராளிகளின் கதை ஆகிய நான்கு கதைகள் இந் நாவலில் காணப்படுகின்றன. இக் கதைகளினூடே திடீர்ப் பணக்காரனை தேவசகாயம் சம்மாட்டியின் சுரண்டவம் அதற்கெதிரான வர்க்க பேதமும் புலப்படுத்தப் படுகின்றன.

பிரதேச மண்வாசனைக்கும் கடல் மனத்துக்கும் முதன்மையளித்து இயற்பண்புடன் எழுதப்பட்ட இந்த நாவலில் கதையம்சம் நிறைவானதாக— ஒருமைப்பாடானதாக இல்லை. ஆசிரியரது இலக்கியக் கோட்பாடான வர்க்க போதம் நாவலில் அழுத்தம் பெறவில்லை என்ற குறையும் திறனாய்வாளர் பலராலும் கூறப்படுகின்றது. (17-1-76-ல் யாழ். நிம்மர் பண்டப வெளியீட்டு விழாவில்) கதையம்சத்தைப் பொறுத்தவரை 'பஞ்சமர்' நாவலில் அடைந்த வெற்றியை 'போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்' நாவலில் டானியல் பெறவில்லை. பிரதேச வருணனையிலும் பேச்சு மொழியிலமைந்த கவிதை நடையிலும் ஆசிரியரது முயற்சி போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர் நாவலில் பாராட்டத்தக்கதாக அமைந்துள்ளதெனலாம்.

நிலக்கிளியும் குமாரபுரமும் 1960-ஆம் ஆண்டை அடுத்த சில ஆண்டுக் காலப் பகுதியைக் பின்னணியாகக் கொண்டவை. 'வாளைக்காற்று' ம் எழுபதுக்கு முந்திய காலக் கதையே. போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர் நாவல் சுமார் இருபதாண்டுகட்கு முற்பட்ட கதை. எனவே எழுபதுக்குப் பிற்பட்ட காலப் பிரதேசக் கண்ணோட்டத்தில் இனிமேல்தான் நாவல்கள் படைக்கப்பட வேண்டும்.

ஈழத்தில் தமிழர் சிங்களவராகிய இரு இனத்தினரிடையிலும் நிலவும் வகுப்புவாத உணர்வினது பகைப்புலத்தில் எழுதப்பட்ட நாவலான 'அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது' தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கான யதார்த்தமான தளத்தை ஏற்படுத்துகின்றதென்று கலாநிதி கா. சிவத்தம்பியவர்களால் பாராட்டப் பெற்றது (முன்னுரை)

தமிழ் இளைஞனொருவன் சில நிமிட நேர சபலத்துக்காட்டுபட்டுச் சிங்களப் பெண்ணொருத்தியுடன் வரம்பு மீறி நடந்து கொண்டு விடுகிறான். அதற்குப் பரிகாரமாக அவளை மணம் புரிந்து கொள்கிறான். அதனால் ஏற்படக்கூடிய சமுதாய எதிர்ப்புக்களை எதிர்கொள்ளத் தயாராகிறான். வகுப்புவாத உணர்வு தலைதூக்கி நிற்கும் தமிழ் சிங்கள எல்லைப் பிரதேசமான திருகோணமலையைச் சேர்ந்தவனாக இவ்வளைஞன் இருப்பதும், கௌரவமும் தன்மானமும் முன்கோபமும் உடைய ஒருவர் அவனது தந்தையாக இருப்பதும், ஊரிலே தங்கை காதற் பிரச்சினைக்குட்பட்டிருந்த சூழ்நிலையும் நாவலின் கதைப் போக்குக்கு வலிமையூட்டுகின்றன.

சர்வ சாதாரணமாக ஒரு வகை—சகல பலவீனங்களும் உடைய ஒருவனாகப் படைக்கப்பட்ட அரியம் என்ற பாத்திரத்தின் மனவோட்டத்துடன் கதை நிகழுகின்றது. கதை கூறும் உத்தி, பேச்சு மொழியில் அமையும் உரையாடல், மனவியல்புகளைப் புலப்படுத்தும் ஆற்றல், சமகால அரசியல், கலை, தொழிற் பிரச்சினைகள் ஆகியவை பற்றிய விமரிசனம், ரயில் பிரயாண அனுபவ விவரணம் ஆகியவை அருள். சுப்பிரமணியத்தின் கலைத்திறனை நன்கு வெளிக்கொணர்கின்றன. அரியத்தின் பலவீனங்களும் பலங்களும் நாவலைத் தரமுடையதாக்குகின்றன. சாதாரண உடல் எழுச்சியில் நடந்த ஒரு தவறும் அதற்கு வழங்கப்பட்ட பரிகாரமும் ஒரு சமூகத்தின் உணர்ச்சி முனைப்புக்களை எவ்வளவு தூண்டி நிற்கின்றன என்பதைக் காட்டுவதன் சிறப்பே இந்த நாவலின் நிறைவு. பழைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த முத்தர் உணர்ச்சிக்

கொந்தளிப்புக்களின் முடிவில் புதிய தலைமுறையின் போக்கை வரவேற்கும் மனப்பண்பைப் பெறுவதையும், சாதாரண தமிழ் இளைஞனது சிந்தனைப் போக்கி விருந்து வேறுபடாத அரியம் துணிவுடையவனாகவும் பொறுப்புடையவனாகவும் செயல் வீரனாகவும் வளர்ச்சியடைவதையும் காட்டியுள்ள அருள். சுப்பிரமணியம் எந்த வர்க்கச் சார்பு மற்ற சாதாரண மனிதர்களையே நாவலிற் காட்டுகிறார்.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக் காணயதார்த்த தளத்தை ஏற்படுத்தும் நாவலென இது பாராட்டப்பட்டாலும் அதனை இந்நாவலின் ஒரு பொதுப் பண்பு என்றே அல்லது தமிழர் சிங்களவர் என்ற வகுப்புவாதத்தை ஒழிக்கும் முயற்சி இந் நாவலில் காணப்படுகின்றதென்றே சொல்வதற்கில்லை. தமிழர் சிங்களவரிடையே நிகழும் திருமண உறவு தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு வழிவகுக்கும் என்ற போதனையையும் ஆசிரியர் இந் நாவலிலே தரவில்லை. தேசிய — வகுப்புவாதப் பிரச்சினைகளின் பகைப்புலத்தில் உணர்ச்சி முனைப்புடன் கூடிய ஒரு சில பாத்திரங்களை நடமாட விட்டு சமூக மதிப்பு, கடமை என்பவற்றினூடாக ஆசிரியர் ஒரு வாழ்க்கை விமரிசனத்தைச் செய்துள்ளார் என்று கொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாணப் பகுதிக் கிராமமொன்றின் சமூக உறவு முறைகளிற் காணப்படும் ஒழுக்கங்கள், மனிதப் பண்புகள் என்பவற்றை விமரிசிக்கும் நாவல் 'மீட்டாத வீணை' பணத்திமிர் சண்டித்தனம் என்பவற்றால் ஏழைகள் அடையும் துயரையும், ஏழ்மை காரணமாக திருமணமாகாமலே தாயாகிவிட்டுப் பிள்ளைக்குத் தந்தை பெயர் கூறமுடியாது

தவிக்கும் பெண்களையும், பாசம் நட்புறவு என்பவற்றால் துடித்துக்கும் இளைஞர் பரம்பரையைமும் இந் நாவல் காட்டுகின்றது. கதைத் தலைவியான தேவி மீட்டாத வீணையாக சமூகக் கொடூரத்தன்மைக்குப் பலியாகிறாள். ஏ. ரீ. நித்தியகீர்த்தி தாம் அறிந்ததும் உணர்ந்ததுமான சம்பவங்களைக் கொண்டு பிரதேசப் பகைப்புலத்துக்குரிய இயல்பான பேச்சு மொழியையும் கையாண்டு இந்நாவலைப் படைத்துள்ளார். கதை முடிவு வலிந்து புகுத்தப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இந் நாவலிலும் பிரதேச மண்வாசனை வீசுகின்றதாயினும் கதையம்சத்திற்கு அது துணை நிற்கின்றதென்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அருள், சுப்பிரமணியத்தைப் போல நித்தியகீர்த்தியும் வாழ்க்கையை விமரிசித்துள்ளார். அருள், சுப்பிரமணியம் தேசிய — வகுப்புவாத பகைப்புலத்தில் தோக்கினார். நித்தியகீர்த்தி ஒரு கிராமப் பின்னணியில் நோக்கியுள்ளார். 'அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது' நாவலின் நிகழ்ச்சிகள் எழுபதுக்குப் பிற்பட்ட சமகாலத்திற்குரியன. மீட்டாத வீணை நாவலின் நிகழ்ச்சிகளின் காலகட்டம் பற்றித் திட்டவாட்டமான குறிப்பில்லையென்னும் சமகாலப் பகுதிக்குரியதாகக் கொள்வதில் தவறில்லை.

மேலே எடுத்தாராயப்பட்ட முக்கிய நாவல்களிற் பெரும்பாலான — ஒன்றிரண்டைத்தவிர எழுபதுக்கு முற்பட்ட காலகட்டத்திற்குரிய கதை நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டன என்பதும், எனவே எழுபதுக்குப் பிற்பட்ட சமகால சமூகப் பார்வையுடன் கூடிய தரமான படைப்புக்கள் இனிமேல்தான் வெளிவர வேண்

டும் என்பதும் கருத்திற்கொள்ள வேண்டியன. எழுபதுக்குப் பிற்பட்ட அரசியல், சமூக, பொருளாதார சிந்தனை மாற்றங்களும், தேசிய ரீதியிலும் மொழியடிப்படையிலும் எழுந்துள்ள பிரச்சினைகளும் நாவலாசிரியர்களின் கவனத்தை ஏன் அதிகம் ஈர்க்கவில்லை என்பது சிந்தித்தற்குரியது.

அநுபவங்களில் பிரபலமடைந்த செ. கணேசலிங்கனைத் தவிர்த்தால் எழுபதுக்குப் பின் நாவலக்கியத் துறையில் புது முகங்களே அதிகின்றன. செங்கை ஆழியான் அறுபதுகளில் எழுதியுள்ள போதும் எழுபதுக்குப் பின்னரே எழுத்தின் ஆற்றல் புலப்படத் தொடங்கியுள்ளது. அருள். சுப்பிரமணியமும், அ. பாலமனோகரனும் எழுபதுக்குப் பின் ஈழத் தமிழ் நாவலக்கியத் துறைக்குக் கிடைத்துள்ள ஆற்றலுள்ள கலைஞர்கள். அ. பாலமனோகரன் குறுகிய பிரதேச வட்டத்தை விட்டுப் பரந்த சமூகத்தின் பிரச்சினைகளை நோக்கத் தொடங்கினால் அவருக்கு நல்ல எதிர்காலமுண்டு. நாவலாசிரியர் என்ற வகையில் டானியல் எழுபதுக்குப் பின்னரே முன்னணிக்கு வந்துள்ளார். மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் மொழியையும் உணர்வையும் இயற்பண்புடன் புலப்படுத்தும் ஆற்றல் இவருக்குப் புகழ் தருகின்றது. சிறுகதைத் துறையில் தெளிவத்தை ஜோசப் பெற்ற சிறப்பை நாவலிற் பெறுவதற்கு 'காலங்கள் சாவதில்லை, நாவல்துணை புரியப் போவதில்லை. சி. சுதந்திரராஜாவும், ஏ. ரி. நித்தியகீர்த்தியும் தமது ஆற்றலை நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளனர். இவர்களுக்குப் பிரகாசமான எதிர்காலமுண்டு.

அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது, நிலக்கிளி, பஞ்சமர், பிரளயம் நான்கும் எழுபதுக்குப் பின் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் பற்றிச் சிந்திப்போர்க்கு நிறைவு தருவனவாகவுள்ளன. இவற்றைச் சமகாலத் தமிழகத்துப் படைப்புகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டால் எமது எதிர்காலத் தமிழ் நாவல்களின் தரம் மேலும் உயர வாய்ப்புண்டாகும்.

அறுபதுகளில் யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, மலையகம் ஆகிய பிரதேசங்கள் மட்டுமே களங்களாகக் கொண்டு தரமான நாவல்கள் வெளிவந்தன. எழுபதுக்குப் பின் தமிழ் நாவலுக்கான களம் விரிவடைந்துள்ளது. வன்னிப் பிரதேசம், திருகோணமலை, நீவுப்பகுதிகள், கடற்கரைப் பிரதேசங்கள் என்பவற்றையும் நோக்கி நாவலாசிரியர்களது கவனம் திரும்பியுள்ளது. இன்னும் களத்தை விரிவடையச் செய்து ஒதுங்கி வாழும் மக்கள் பகுதியினரையெல்லாம் இலக்கிய வெளிச்சத்துக்குள் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படலாம் என எதிர்பார்க்கலாம்.

அறுபதுகளில் தரமான நாவல்கள் பெரும்பாலான பிரசாரத்தன்மை கொண்டிருந்தன. எழுபதுக்களில் இவ் வியல்பு மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. நின்று நிதானித்துச் செயல்படும் போக்கு தெரிவின்றது. சுமார் இருபதாண்டுகட்கு முன் முன்வைக்கப்பட்ட இலக்கியக் கோட்பாடுகள் இன்றைய காலகட்டத்தில் மீளாய்வு செய்யப்படவேண்டியதன் தேவையை இந்நிலை உயர்த்துகின்றதா என்பது சிந்தனைக்குரியது.

(முற்றும்)

கீழ்க்கும்

மேற்கும்

‘தெனியான்’

அந்த முகம்.....!

தூக்கமின்றிப் பயங்கரமாகப் பல இரவுகள் தாளாத துன்பத்தில் நான் உழவக் காரணமான அந்த முகம்.....!

ஆண்டுகள் ஒன்றல்ல... இரண்டல்ல... பல அழிந்தொழிந்து போக..... அந்த முகத்தின் ஸ்பட்டமான பிரதிமைப் பதிவு என் நெஞ்சிலிருந்தும் மங்கிக் கொண்டு போய்விட்ட வேளையில்தான்.....

பத்திரிகையில் நேற்று அந்தச் செய்தியைப் படிக்க நேர்ந்து விட்டது. அது வெறும் செய்தி மாத்திரமல்ல. ஒரு தேசத்தின் கலாசாரத்தை — பண்பாட்டை — நாகரீகத்தை — மனிதத்துவத்தை இன்னும் என்னென்ன வற்றையோ எல்லாம் கோடி காட்டி என் உள்ளத்துக்குப் பரிவர்த்தனை செய்த அற்புதமான செய்தி. கண்ணில் பட்டதும் ஆவலைத் தூண்டும் வண்ணம் கட்டமிட்டுக் கவர்ச்சியாகத் தரப்பட்ட தகவல்.

‘பெற்ற பிள்ளையைச் சாகடிக்க

பெற்றவர்கள் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல்’

அதிசயமான இந்த வழக்கு மேற்கு நாடு ஒன்றில்தான் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

கோடீஸ்வரரான பெருந்தனவந்தர் ஒருவருக்கு குலவிளக்காக அருமை பெருமையான ஒரே ஒரு மகள். பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டிருந்த இருபத்திரண்டு வயதுப் பேரழகி அவள். இருந்தால்போல ஒருதினம் திடீரென்று அவளுக்குச் சுரம் கண்டது. மிக உயர்ந்த தனியார் ஆஸ்பத்திரி ஒன்றில் உடனடியாக அவள் அனுமதிக்கப்பட்டாள். நாட்கள் வாரங்களாகி, வாரங்கள் மாதங்களாவளர்ந்து மாதங்களும் ஆறு கழிந்து விட்டன. ஆனால் அந்தத் தந்தச் சிலையைப் பீடித்த கொடிய சுரம் மட்டும் அவளை விட்டுப் போவதாக இல்லை. கோடீஸ்வரரான தந்தை மகளின் பரிதாபமான இந்த நிலைமையைப் பார்த்துக் கொண்டு கைகட்டி இருப்பாரா?

வெளி நாடுகளிலிருந்து மேதாவி்கள் என்று கருதப்பட்ட

டாக்டர்கள் விசேஷ விமானம் மூலம் வரவழைக்கப்பட்டார்கள்.

யார்தான் வந்தும் என்ன! முடிவு ஏமாற்றந்தான்.

அவனைப் பீடித்திருந்தது மூளைக் காய்ச்சல். இந்த விஞ்ஞான யுகத்திலும் அதனைத் தீர்த்துக்கட்டி அவளுக்கு வாழ்வு கொடுக்க வழி அறியாமல் டாக்டர்கள் கைவிரித்து விட்டார்கள்.

பெற்றவர்கள் துயர் தாங்க முடியாமல் துடிதுடித்தனர். செல்வம் ஒன்றைக் கொண்டே இந்த உலகத்தில் எல்லாவற்றையும் சாதித்துக் கொள்ளலாம் என்ற அவர்களுக்குருந்த இறுமாப்பு இடிந்து தகர்ந்து அவர்களின் வாழ்வு இருட்டிலே தள்ளப்பட்டு விட்டதான ஏக்கத்தில் உள்ளீடாக இதயம் அழிந்தனர்.

தினமும் வைத்தியசாலைக்குத் தாயும் தந்தையும் சென்று வீடு திரும்பி வந்ததும் மூலைக் கொருவராய்க் குந்தி இருந்து கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுதனர். அவர்களில் யார், யாருக்குத் தேறுதல் கூறிக்கொள்வ தென்பதனைப் புரியாமல் இருவரும் கட்டித் தழுவித் குமுறி அழுத தினங்கள் பல.

ஆரூத துயரத்தோடு தினமும் ஆஸ்பத்திரி சென்று அவர்கள் பார்த்து வந்தது, அவர்களின் செல்வக் குமாரியை அல்ல, அவளுடைய கட்டிலில் கிடத்திவிடப்பட்டிருந்த எலும்புக் கூட்டைத்தான். நெஞ்சக் கூடுமட்டும் உயர்ந்து தாழ்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அதுனுள்ளே உயிர் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை உணர முடிந்தது. றப்பர் குழாய் மூலம் பிராணவாயுவைச் செலுத்தி அவனைச் சுவாசிக்கச் செய்வதன்

மூலம்தான் அந்தக் கூட்டினுள்ளே உயிரை அடைத்து வைத்திருந்தார்கள். அந்தக் குழாய்களை நீக்கிவிட்டால்.....!

'அந்தக் குழாய்களை நீக்கி விட்டால்.....!'

பெற்றவர்கள் துயரச் சுமையோடு சித்திக்கத்தொடங்கினர்.

மகள் இனிமேல் பெற்றவர்களுக்கில்லை என்பது அழித்தெழுதத் தீர்ப்பு. ஒருவேளை அவள் உயிர் தப்பலாமென்ற சபலமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர்கள் உள்ளத்திலிருந்து மறைந்து பல காலம்.

அவள் உயிர் என்றோ பிரிந்து போய்விட்டது. அந்த றப்பர்க் குழாய்தான் அவளின் உயிர் மூச்சாக.....

தர்யம் தந்தையும் ஒரு மனதாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். மரண அவஸ்தைத் துயரில் இருந்து நிம்மதியான மரண சுகத்தையாவது அவள் தழுவச் செய்வது மேல்.

தங்கள் எண்ணக் கருத்தை முழுமனத்தோடு டாக்டருக்கு தெரிவித்தார்கள்.

ஆனால் என்ன அதிசயம்!

டாக்டர், அவர்கள் மனக் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டார்.

'எந்த ஒரு உயிரையும் எங்களால் முடிந்தவரை மரணத்திலிருந்து காப்பதுதான் எங்கள் தொழில், சாகடிப்பதல்ல'

மரணத்தின் விளிம்பில் ஒவ்வொரு கணமும் துடிதுடிக்கும் அவள் ஆத்மாவின் வேதனையை சகிக்க முடியாமல் அந்தக் குழாயை அகற்றிவிடும் வண்ணம் பெற்றோர்கள் டாக்டரை வற்புறுத்திப் பார்த்தார்கள்.

டாக்டர் இணங்குவதாகவே இல்லை.

நீதிமன்றத்தில் வழக்கொன்றைத் தாக்கல் செய்தனர்.

இந்தத் தகவல்களைத் தந்த அந்தச் செய்தியைப் படித்து முடித்ததும் ... அந்த முகம் ... மங்கி மறைந்து போய்விட்டதாக — என் எண்ணத்திற்கு வராது இருந்ததாகக் கருதி இருந்த அந்த முகம்

வேலையில் இருந்து நான் ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இந்த வேளையில் பத்திரிகைச் செய்தி என் இதயத்தில் இழுத்து வந்து நிறுத்திவைத்துவிட்ட அந்த முகம்.....

செய்தியும் அந்த முகமும்...

கிழக்கும் மேற்கும்.....

என் எண்ணச் சுழல் உள் வாங்கிச் சுழல்கிறது;

அந்த முகம் ... அவள் ஒரு கிராமத்து ஏழைப் பெண். நீண்டதூரம் பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்து காலை பத்து மணியளவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருந்தாள். அப்போது கடமைகளில் இருந்த தாதிகளில் நானும் ஒருத்தி. முதற் பார்வையிலேயே அவள் ஒரு ஏழை என்பதை நான் கண்டு கொண்டேன்.

அவளுக்கு இது ஐந்தாவது பிரசவம். அவள் உடல் வெளுற முகம் சோகை பிடித்தாற்போல தோன்றுகிறது. கர்ப்பினிக்கு இருக்கவேண்டிய உடல் பூரிப்பு எள்ளளவும் அவளிடத்தில் தென்படவில்லை. வயிறு மாத்திரம் சற்று உப்பிப் பெருத்திருந்தது. மூச்சு விடவும் சக்தியற்றுக்களைத்துப்போய்த் தேரன்றினள்.

பிரசவத்திற்கு வந்திருந்த அவளின் கையில் மாற்றுடுப்பாக ஒரு பழைய துணி தானும் இல்லை.

அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு அநுதாபந்தான் பெருகுகிறது.

என்னுடைய தொழில் அறுபவத்தில் அவளைப் போல் எத்தனை பேர்!

இரவு ஒன்பது மணியளவில் அவளுக்கு நோக்காடு கண்டது. எழும்பித்தானும் நடமாட சக்தியின்றி இடுப்பைப் பிடித்த வண்ணம் கட்டிலில் கிடந்து புரண்டாள்.

அன்று தாதிகள் பலர் லீவில் சென்றிருந்ததால் பிற்பகல் சில மணி நேர ஓய்வுக்குப் பின்னர் இரவும் நான் கடமையில் இருந்தேன்.

நேரம் இரவு இரண்டு மணியைத் தாண்டியும் அவளுக்குப் பிரசவம் நிகழவில்லை. அவளது நிலைமை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மோசமாகிக் கொண்டு வருவதை அவதானித்த நாங்கள், இரவு கடமையில் இருக்க வேண்டிய டாக்டருக்குப் பல தடவை 'போன்' செய்தோம் அவர் உறக்கம் கலைந்து எழுந்து வருவதாகத் தெரியவில்லை.

சுமார் மூன்றுமணி இருக்கும் நான் டாக்டரின் அறையை நோக்கி ஓடினேன்.

அறைக் கதவில் முதற் தடவையாக மெல்லத் தட்டினேன். அவர் எழும்புவதாக இல்லை. இரண்டாவது தடவை... அசைய வேயில்லை.

தொடர்ந்து கதவில் தட்டுவதற்கு நான் அஞ்சினேன். மெளனம் குடி கொண்டிருந்த அந்த வேளையில் கதவில் தட்டும் ஓசை பயங்கரமாக ஒலித்து உள்ளத்தில் பீதியைப் பரப்பியது.

ஆனால் உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் அவளின்

நிலைமையை நினைத்துக் கொண்ட போது வெறி பிடித்தவன்போல தொடர்ந்து வேகமாகத் தட்டினேன்.

‘ஆரது.....’

டாக்டரின் அதட்டல்.

இதுவரை என்னை உந்திக் கொண்டிருந்த துணிச்சல் அந்தக் குரலைக் கேட்டு பஞ்சாகப் பறந்தது.

‘அது நான் சார்..... சீரிய ஸான பிரசவக் கேஸ் ஒன்று சார்.....’

என்குரலின் தடுமாற்றத்தை நானே உணர்ந்தேன். உடல் வெடு வெடுத்து நடுங்கியது.

‘சீ..... என்ன சனியன்கள்’

உள்ளேயிருந்து வெளிவந்த அதிருப்தியான வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து, அறைக்குள் ‘லைட்’ எரிந்தது.

‘சரி போ வாறன்.....’

எனக்குப் பிறப்பிக்கப்பட்ட கட்டளை. நான் அங்கிருந்து பிரசவ அறையை நோக்கி ஓடத்திரும்பியபோது உள்ளே டாக்டர் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அங்கே நான் போய்ச் சேர்வதற்குள் அவள் குழந்தையைப் பிரசவித்திருந்தாள். ஆனால் அந்தக் குழந்தை..... இந்தப் பூமியில் மேலும் அவளுக்குப் பாரமாக இருக்க விரும்பவில்லை போலும்!

ஓ... அது ஒரு பூ! அது உதிர்ந்து போகட்டும். ஆனால் தாய்மரம்.....!

முஞ்சியை உம்மென்று வைத்துக்கொண்டு டாக்டர் அங்கு வந்து சேர சரியாக நான்குமணி.

வந்ததும் வராத்துமாக வீங்கிச் சிவந்து சிடந்த அந்தக் கண்களால் எரித்து விடுவது

போல என்னைப் பார்த்த அந்தப் பார்வை.....

என் கால்கள் அச்சத்தினால் நடு நடுங்கின.

நெட்டி முறித்த வண்ணம் டாக்டர் அவள் அருகே சென்று கையைப் பொத்தி வாய்க்கருகே பிடித்துக் கொண்டு வாயைத் திறந்து சத்தமிட்டு பல தடவை கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டார்.

சாவதானமாக அவள் கையைப் பிடித்து நாடியைப் பரிசேர்த்தபோது ஒருகணம் அவர் முகம் மாறியதை நான் கவனித்தேன்.

அவளைச் சுற்றி நின்ற என்னையும் சக தாதிகள் இருவரையும் தலையைத்தூக்கி ஒரு தடவை பார்த்துக்கொண்டார்.

அவளுடைய மறு கரத்தைப் பற்றிப் பிடித்து அதிலும் நாடி ஓட்டத்தைக் கவனித்தார்.

‘தொக்’கென்று அவள் கரத்தைக் கீழே போட்ட அவர் அவளுடைய ‘ரிக்கற்றை’ எடுத்து வருமாறு கட்டளை இட்டார்.

‘ரிக்கற்றில்’ மளமளவென்று டாக்டர் எழுத்தில் கிறுக்கிவிட்டு அவளைச் சவக் காம்புராவில் போடும்படி கட்டளையைப் பிறப்பித்து திரும்பிச் சென்றுவிட்டார்.

அவள் இறந்து விட்டாள்.

என்னுடைய தொழில் அறுபவத்தில் இறப்பு என்பது சாதாரண ஒரு நிகழ்ச்சி; இப்படி பல மரணங்களைக் கண்டவள் நான்.

அவள் தந்துவிட்டுப்போன முகவரிக்கு மறுநாள் அவள் கணவனுக்கு தந்தி பறந்தது.

நான் கடமையை முடித்துக் கொண்டு காலையில் திரும்பி விட்டேன்.

மறுபடியும் மாலையில் கடமைக்கு வந்தபோதுதான் அவள் கணவன் தலையில் கைவைத்துக் கதறியவண்ணம் அங்கு வந்து சேர்ந்தான் அவளுடைய நான்கு குழந்தைகளையும் அழைத்து வந்திருந்தான். அவனுக்குத் துணையாக இன்னும் இருவர் வந்திருந்தனர்.

அவன் போட்ட கூக்குரலில் ஆஸ்பத்திரியே அதிர்ந்தது. பெண்களைப் போல் நிலத்தில் விழுந்து புரண்டு கத்தினான். மண்ணை வாரித் தலையில் போட்டுக்கொண்டான். குழந்தைகளும் அவனோடு சேர்ந்து அழுதார்கள்.

அழுது உருகிய வண்ணம் சினைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு அவள் சடலத்தைப் போட்டிருந்த சவக்காம்பரூவுக்குள் புகுந்த அவன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு மலர்ந்த முகத்தோடு பரபரப்பாக திரும்பி ஓடிவந்தான்.

'மினியம்மா... மினியம்மா... என்றை சம்சாரம் சாகவில்லை யம்மா..... கடவுள் காப்பாத்திப்போட்டார் அம்மா இலே சாக கண்முழிச்சுப் பாக்குது அம்மா... ..'

எனக்கு என் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. விழுந்தடித்துக்கொண்டு சவக்காம்பரூவுக்கு ஓடினேன்.

பாதி மூடிய விழிகளைத் திறந்து அவன் பார்த்த பார்வை அந்த முகம்.

நான் எல்லோரையும் வெளியே அனுப்பிவிட்டு அவள் கணவனைப் பார்த்து 'குளுக்கோஸ் வாங்கிவா' என்று கூறிக் கொண்டு டாக்டரைத் தேடி அவசரமாக ஓடினேன்.

இரவு அவளைப் பார்த்த அந்த டாக்டர்தான் எதிரே வந்துகொண்டிருந்தார்.

சார்..... சார்..... அந்தப் பெண் இறக்கவில்லைச் சார்..... அவள் கண்முழிச்சுப் பார்க்கிறாள் சார்'

டாக்டரின் விழிகள் வியப்பினால் அகலத் திறந்தன. மறுகணம் அவர் முகம் கறுத்து விகாரமாக மாறியது.

'ஆ..... அப்படியா? சரி அதைப் போய் நான் பாக்கிறேன். நீ வாட்டுக்குப் போ...' கட்டளை இட்டுவிட்டு திரும்பி நடந்தார்.

நான் வாட்டில் இருந்து அவர் சவக் காம்பரூவுக்குப் போவதைக் கவனிக்கிறேன். கையிலே 'ஸ்றிஞ்சரைக்' எடுத்துக் கொண்டு ஊசி ஏற்றுவதற்கும் தயாராகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

அவளுக்கு அவசர சிகிச்சை நடைபெறப் போகிறதென்பது என் எண்ணம்.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் அவர் திரும்பிவந்து 'அவளை இப்போது வாட்டுக்குக் கொண்டுவர ஏலாது. கொஞ்சநேரம் படுக்கையை விட்டுத் தூக்கக் கூடாது. அரை மணித்தியாலத்துக்குப் பிறகு போய் வாட்டுக்குக்கொண்டு வா' கூறிக்கொண்டு அவர் போய்விட்டார்.

நான் ஒவ்வொரு செக்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்; அரைமணி நேரம் எனக்கொரு யுகமாகப் படுகிறது.

அவள் கணவன் இதற்குள் குளுக்கோஸ் பெட்டி ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டு என்னிடம் ஓடிவருகிறான்.

'கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் வாட்டுக்குக் கொண்டு வந்து விடுவம். அதுவரையும் யாரும் உள்ளூக்குப் போகக்கூடாது என்று டாக்டர் சொல்லியிருக்கிறார்'

அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி அவனைத் தாமதிக்கச் செய்கிறேன்.

சரியாக அரைமணி நேரம் கழிந்தது. ஒரு செக்கன் கூடத் தாமதிக்காமல் சவக்காம்பரூவை நோக்கி ஓடுகிறேன்.

அவளுடைய கணவனும் குழந்தைகளும் துணையாக வந்த இருவரும் மகிழ்ச்சியோடு வெளியே காத்து நிற்கின்றனர்.

என் இதயமே ஒரு கணம் நின்றுவிடும் போலத் தோன்றுகிறது. தட்டுத் தடுமாறிய வண்ணம் அவள் கையைப் பிடித்து நாடி ஓட்டத்தைப் பார்க்கின்றேன். மாறி மாறி இரண்டு கைகளையும் பிடித்துப் பார்க்கிறேன். நெஞ்சிலே கையை வைத்து அழுந்திப் பார்க்கிறேன். ஐயோ... அவன்!

உடலெங்கும் எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டுகிறது. தலை

மல்லிகை ஒரு வரலாற்றுக் கட்டத்தின் தேவையை ஓட்டி ஆரம்பிக்கப்பட்ட மாத இதழ்.

'நமது நாடு கலாசாரப் பாலைவனம்' என நம்மவர்கள் சிலரால் சொல்லப்பட்ட இழிவு மனப்பான்மையை துடைத்தெறிந்து இந்த மண்ணில் உள்ள ஆரோக்கியமான சிந்தனைகளுக்கு தளம் அமைத்துத் தருவதே அதனது தலையாய கடமையும் இலட்சிய முமாக இருந்து வருகின்றது.

இந்த நாட்டின் இலக்கிய வரலாற்றையே முற்போக்குத் திசை வழியில் மாற்றியமைக்கும் வல்லமை இதற்கு உண்டு. நிகழ்காலத்தை மகத்தான நம்பிக்கையுடனும் புதிய கம்பீரத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் வரவேற்கும் இம் மாசிகை, அதற்காக உழைப்பையே பசனையாக்கி வருகின்றது.

இந்தச் சத்திய வேள்வியில் தம்மையும் இணைத்துக் கொள்ள விரும்புவோர் நம்முடன் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

யைச் சுற்றிக்கொண்டு வருகின்றது. கட்டிலைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்கிறேன்.

அந்த முகம்..... இறந்து போய்விட்டாள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த சடலம் கண் விழித்துப் பார்த்த..... அந்த முகம்.

கைக்குட்டையால் என் முகத்தையும் கண்ணீரையும் அழுந்தித் துடைத்துக் கொள்கிறேன்.

டாக்டரின், முடிவீன்படி கடந்த இரவு இறந்து போன அவள் உயிர் பெற்று—உணர்வு பாதி விழிகளைத் திறந்து பார்த்த..... அந்த முகம்.....

மேற்கே நிகழ்ந்த சம்பவத்தைக் கூறும் பத்திரிகைச் செய்தியைப் படித்தது முதல் திரும்பவும் அந்த முகம்... தூக்கமின்றிப் பயங்கரமாகப் பல இரவுகள் தாளாத துன்பத்தில் நான் உழலக் காரணமான..... *

இன்றைய உழைப்பை நாம் வீணுக்கு இறைக்கவில்லை. நாளைய நவ இலங்கையை — இலக்கியச் சிந்தனையை — உருவாக்குவதே நமது முதற் பெரும் கடமையாகும்.

12-வது ஆண்டை நோக்கி முன்னேறும் இதனது அழைப்பில் கலந்து கொள்பவர்கள் சந்தா அனுப்பலாம்.

ம
ர
ண

மடையும் தெய்வங்கள்

எஸ். தோமஸ் லெம்பட்

ஔ அந்தக் கூட்டம் எவ்வளவு மூர்க்கமாய் முண்டியடித்துக்கொண்டு நிற்கிறது. நிலைமை மிகவும் மோசமாகி விட்டது. கிளம்பிய சந்தடி அப்பப்பா..... எனது அறையின் கிழக்குப்புற ஜன்னலூரடாக, யன்னல் சீலையை ஒதுக்கிவிட்டு மேசைமீதிருந்து நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

‘டேய் நீ பெரிய மாஸ்டர். ஊரையே ஆட்டிவைக்கிற நீ துணிவிருந்தா வெளிய வாடா’

‘ராஸ்கல் உனக்கென்ன துணிவுடா சுவாமிய அடிக்கிறதுக்கு.....’

‘கேக்க ஆக்களில்லை என்று நினைச்சியோ..... நாங்க என்ன கண்ண மூடிக்கிண்டே இருக்கிறம்’

இப்படியான கோஷங்களை எழுப்பும் அக்கூட்டத்தில் ஏதோ கலவரம் போலவும், ஒருவரை ஒருவர் இழுத்தடித்து மிட்டிக் கொண்டு விழுந்தெழும்புவது போலவும், அடிவிழுவது போலவும், அக்கூட்டமே தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்ளுவது போலவும் தெரிகிறது. அந்தத் தெருவிளக்கும் தெளிவற்ற நோக்கோடு கொதித்தெழும்

அக் கூட்டம்போல் மங்கலான ஒளியைத் தருவதால் எதுவும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

அக்கூட்டத்திலிருந்து எழும்பும் கோஷங்களோடு சேர்ந்து நாய்களின் குரைப்பும் இடையிடையே தெளிவாகக் கேட்கிறது. நாய்களும் என்னமாய்க் குரைக்கின்றன.

‘அந்த இராத்திரியில் யேசுவை அடிக்கக் கம்புகளுடனும் பொல்லுகளுடனும் சங்கிலியுடனும் பந்தங்கள் ஏந்தி யூதர்கள் சென்றார்கள்’ என்ற பைபிள் வாக்கியம் இவ்வேளை நினைவில் வருகிறது. அக்காட்சி இப்படித் தான் இருக்குமோ என நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

அதே வேளை அந்த மாஸ்டர் — சுவாமிக்காகக் கொதித்தெழும்பி கூட்டம் தேடிவந்த மாஸ்டர் — ஒரு காலத்தில், சுவாமியோடு சேர்ந்தவர் என்பதற்காக இதே கூட்டத்தால் வெறுக்கப்பட்ட அந்த மாஸ்டர் இக்கூட்டத்தை எதிர்த்து நிற்பது போல வீட்டுக் கதவடியில் நிற்கிறார். அவரை வெளியே போகவிடாது அவரது மனைவியும் பிள்ளைகளும் தடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். அவரது

கையில் தெரிவது..... அது.....
துவக்கேதான்.

‘அடேய் உங்கள்ள்ள ஒருவ
னுக்குத் துணிவில்லைபாடா.....
போய் அடிச்ச நொருக்கிட்டு
வாங்கடா..... வாறதுகளை நான்
பாத்துக்கிறன்’ என்று சாரீர
மும், சரீரமும் கனத்த கோயில்
குத்தகைக் குழுத் தலைவர் கூட்
டத்தினுள் நின்று சொல்கிறார்.

‘எவ்வைது வளவுக்குள்ள
கால் வைச்சியனோ திரும்பிப்
போகமாட்டீர்கள்’ மாஸ்டரின்
எச்சரிக்கை கேட்கிறது.

என்னை என்றையே நம்ப
முடியவில்லை. நேற்று வரை
சுவாமியாரையும், அவரது நடை
முறைகளையும் அங்கம் அங்கமாக
விமரிசனம் செய்து பலத்த கண்
டனம் தெரிவித்து அவரை
ஊரைவிட்டே அனுப்பி வைக்க
முயற்சி செய்த அதே கூட்டம்,
இன்று — இவ்விரவில் சுவாமியா
ருக்காகத் தட்டிக் கேட்க வந்
துள்ளது.

இது, தன்மீது கொண்ட
அன்பினாலும், தனது கொள்கை
களைத் தற்போது ஏற்றுக்
கொண்டு அந்திக்கு விமோசனம்
தேடும் கூட்டமல்ல இது, நாங்
கள் தழுவி நிற்கும் கொள்கை
களுக்கு எதிரானவர் அந்த
மாஸ்டர் என்பதற்காக பகைமை
பூண்டு, கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை
ஆதார சுருதியாகக் கொண்டே
அட்டகாசம் செய்கிறார்கள் என்
பது சுவாமிக்குத் தெரியாது.

‘இவனைச் சும்மா விடக்
கூடாது, பொலிசில குடுத்துச்
சரியான பாடம் படிப்பிக்க
வேணும்’

‘திருச்சபையிலிருந்து விலக்
கணும்’

‘அவனைக் குடும்பத்தோ
டேயே ஊரிலிருந்து விலக்கணும்’

‘பொதுக் கிணத்திலிருந்து
தண்ணி எடுக்கிறது, ஊர்க்
கடைகளில் சாமான் வாங்கிறது,
மற்ற ஆக்கள் அவனோட
தொடர்பு கொள்றது எல்லாத்
தையும் நிப்பாட்டணும்’

எதுவும் செய்யத் திராணி
யற்றுத் திரும்பிச் செல்லும் அக்
கூட்டத்திலிருந்து எழும்பும்
வாய்ச்சவாடல்கள் இவைகள்.

‘சுவாமி ஒண்டும் செய்யாம
அவர் அடிச்சிருப்பாரா? ஏதோ
அங்க நடந்திருக்கும்’ அந்தோனி
என்றான்.

‘யாரா அவன்... சுவாமி
ஏதும் செய்ய, சுவாமி என்ன
அவனைப் போல குடிசாரனே’
‘இந்த உடுப்புக்காகப் பார்க்கி
றன், இல்லாட்டி இண்டைக்கு
என்ன நடந்திருக்கும் தெரியுமா?
நீங்கெல்லாம் ஊரைப் பிரிக்கத்
தான் வந்திருக்கிறீங்க, பறை
மேளம் தட்டி உம்மை இங்கி
ருந்து அனுப்பாட்டா நான்
மனுஷனில்லை’ என்று சுவாமிக்
குச் சவால்விட்ட கிராமசபைத்
தலைவர் அந்தோனியை அதட்
டிக் கேட்கிறார்.

அந்த இரவு வேளையில்
கோயில் மணி கேட்ட ஊரவர்
னுக் கூட்டத்தோடு கோயில்
முன்றலில் கூடுகிறார்கள். கூட்
டத்தில் ஓரே பரபரப்பு. பலரும்
பல கோணங்களிலிருந்து ஆலோ
சனை கூறுகிறார்கள். கடைசியில்
சுவாமியார் சீர்ப்பளிக்கிறார்:
‘அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை
காலைப் பூசை நேரத்தில் பீடத்
திற்கு வந்து எல்லோர் முன்னி
லையிலும் என்னிடம் மன்னிப்புக்
கேட்கணும். இல்லாவிட்டால்
பொலிஸ் மூலம் தக்க நடவ
டிக்கை எடுப்போம்’

‘பழிவாங்க முடியவில்லை’
என்ற துக்கத்தோடு சிலரும்,
‘இப்படித்தான் செய்ய வேணும்’

என மற்றொரு சாராரும் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பிச் செல்கிறார்கள்.

நானும் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய்ப் போகிறேன். வீட்டுக் கல்ல, மாஸ்ரரிடம்.

‘என்ன மாஸ்டர், பெரிய கூத்துப் போல இருக்கு’

ஒரு அசட்டுச் சிரிப்போடு, ‘அதுவா தம்பி, அது ஒரு பெரிய கதை. சுவாமி ஆக்களிட்ட என்னைப்பற்றி ஏதோ கதைச்சாராம்..... அதுதான் என்ன விஷயமெண்டு கேட்க அவரிடம் போனன்.....’

நான் அசையாது கேட்டுக் கொண்டே இருந்தேன்.

‘பாதர் ஒரு விஷயம் கேள் விப்பட்டன், அதுதான் என்ன விஷயமெண்டு கேட்க வந்தன்,

‘என்ன அப்பிடி.....’

‘பாதர், ஏதும் குறைகளிருந்தா என்னிட்டச் சொல்றதுதான் நல்லது. அதை விட்டிட்டுச் கண்டவங்களிட்ட எல்லாம் என்னைப்பற்றிச் சொல்றது அவ்வளவு சரியில்லை’

‘என்ன விஷயமெண்டு சொல்லுங்கோவன்’

‘நான் குடிகாரன், நான்தான் ஊரைக் குழப்புறது இங்கை இருக்கிற பெடியனை யெல்லாம் சேர்த்துக்கொண்டு குத்தகையைக் குழப்பினதும் நான்தான் எண்டு கதைச்சனங்களாம்’

‘யார் சொன்னது’

‘சொன்னது யாரெண்டதில்லை முக்கியம், சொன்னது என்ன எண்டதுதான் முக்கியம்’

‘குடிகாரன், ஊரைக் குழப்புகிறவன் எண்டு நான் ஒண்டும் கூதைக்கவில்லை.....’

‘அப்போ.....’

‘குத்தகைப் பிரச்சினை இப்பிடி வந்து, ஊரில குழப்பம் வாறதுக்கு நீங்களும் ஒருகாரணம் எண்டுதான் சொன்னேனே ஒழிய.....’

‘அப்படியெண்டால் பிரச்சினை யான விஷயங்களை ஒரு முடிவுகாணாமல் அல்லது இப்படியான சில்லறைக் குழப்பங்களுக்குப் பயந்து அப்படியே விட்டுவிடச் சொல்றீங்களா?’

‘ச்சீ... ச்சீ... அப்படியெல்லாமில்ல... சம்மா இருந்த மாதிரியே விட்டிருந்தா ஊருக்குள்ள ஒரு பிரச்சினையும் வந்திருக்காது, குத்தகையும் ஒழுங்காக வந்திருக்கும்’

‘அப்போ நடைமுறையில இருக்கிற சீர்கேட்டை மாத்தச் சொல்லிக் கேட்கிறதும், எங்களுக்கு உரிய இடம் கேட்கிறதும் கூடாதெண்டே சொல்லறீங்க’

‘சம்மாட்டிமாருக்குக் கூடின உரிமை கொடுக்கிறதால கோயிலுக்கு லாபமெயொழிய ஆட்களுக்கு ஒரு நட்டமுமில்லையே மாஸ்டர்’

‘தொழிலாளர் உழைப்பைச் சுரண்டி, வருமானவரிக்குப் பயந்து, கொள்ளையடிச்சகாசைக் கோயிலுக்குக் குத்தகையாகக் கொடுக்கிறவனுக்குத் தானே கோயிலில கூடின உரிமை? சரியாக யோசிச்சுப் பார்த்தால் சம்மாட்டிமார் கொடுக்கிற குத்தகைக்குச் சொந்தக்காரன் கோயிலில இரண்டடிந்தரமா உங்களால கணிக்கப்படுகிற, இடுப்பில நார்போட்டு, கொதிக்கிற வெயிலில நிண்டு வலை இழுக்கிற அந்தத் தொழிலாளிகள்தான்’

‘ஒண்டிரண்டு சம்மாட்டிமாரில உள்ள கோபத்தைக்

கொண்டு கோயிலில் சாதிக்க வேண்டாம்'

'எனக்குச் சம்மாட்டிமாரில் சொந்தக் கோயில் ஒண்டுமில்லை, சம்மாட்டிமாருக்குக் கோயிலில் உள்ள உரிமையை எல்லாத் தொழிலாளிகளுக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்க வேணும் எண்டுதான் நாங்க கேக்கிறோம்'

'நீங்க கேக்கிறமாதிரி செய்யப்போன சம்மாட்டிமார் இப்பகுடுக்கிற மாதிரி குத்தகை கொடுப்பார்களா?'

'அதுக்காக.....'

'அப்போ கோயிலை இழுத்து முடவேண்டியதுதான்'

'உங்களினர் வருவாய் குறைஞ்சு போய்டுமெண்டதுக்காக இப்படியாக எங்களினர் உரிமைகளை விட்டுக்கொடுக்கத் தயாராக இல்லை'

'இதுகளை எல்லாம் நீர் பேசத்தேவையில்லை .. உமக்கு இஷ்டமெண்டால் குத்தகையைக் கட்டும், இல்லாட்டா.....'

'சுவாமி.. கதைக்கிறதைக் கொஞ்சம் யோசிச்சுக்கதை யுங்கோ'

'உண்மைதான், உம்மிடம் கதையைக் கேட்டு, யோசிக்காமச் செய்தபடியினால்தான் ஊருக்குள்ள தேவையில்லாத பிரச்சினையெல்லாம் வந்திருக்கு. இனி உம்மிட அலுவல போய்ப்பாரும்'

'சுவாமி விஷயத்துக்கு வெளிய போறீங்க'

'நானா விஷயத்துக்கு வெளிய போறன், நீர் கதைக்கிறத அளந்து கதையும் தெரியுதா?'

அப்படியே மாஸ்டருடைய முகம் கறுத்துப் போகிறது. கொஞ்ச நேரம் எதுவும் பேசாது இருக்கிறார்.

அவர் சொன்னார் 'அவ்வளவுதான் தம்பி, டக்கெண்டு கண்ணத்தில இரண்டு முறை அடிச்சுப்போட்டார்'

நான் எதுவும் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தேன். அவர் கதலூடாக, இருளினுள்ளே எதையோ தேடுவது போல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரது பார்வை, 'நான் உனது ஓர் அங்கம்; உன்கேடு அழியாது உன்னைக் காக்க வந்தவன். நீ உறவாடும் அந்த உறவுக்கும் உனக்கும் உள்ள உறவை விட உனக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவு புனிதமானது. ஆனால் உன்னைத் தம்மோடு ஓர் அங்கத் தவனாக்கி உன்னிலேயே ஒரு முரண்பாட்டை ஏற்படுத்தி, அந்த முரண்பாட்டையே உரமாக்கி உன்னைத் தவறாகக் கூட்டிச் செல்கிறார்கள். ஆனால் நீ உன் குருட்டுத் தனத்தையே கொட்டி அழுகியுள் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?' என்று அக் கூட்டத்தாரிடம் கேட்பது போல் தெரிகிறது.

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை. கோயில் நிறையப் பக்தர்கள். சுவாமியின் பிரசங்கம் தொடங்குகிறது.

'கிறீஸ்துவில் அன்பான சகோதரர்களே..... கிறீஸ்து, உலகிற்கு அன்பைக் கொண்டு வருவதற்காகவே பிதாவினால் இவ்வுலகிற்கு அனுப்பப்பட்டார். ஒருவன் எவ்வளவு தீமை செய்ய தாலும் அவன்மீது அன்பாயிருக்க வேண்டும் என்பதை அவரே ஒருவன் உன் வலது கன்னத்தில் அடித்தால் இடது கன்னத்தையும் திருப்பிக் கொடு' என்று சொல்லியிருக்கிறார்..... சுவாமியின் பிரசங்கம் நீண்டுகொண்டு போகிறது.

மாஸ்டரை பொலிசார் கைது செய்துகொண்டு போகிறார்கள்

★

‘பிறந்த நாள் முதல்’ மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கா

‘நீள்கரை நம்பி’

முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாவல்கள், 23-க்கு மேற்பட்ட காவியங்கள், பல்சுவைப் புத்தகங்கள் எழுதி, நாவல் துறையில் அரிய சாதனையை நிலை நாட்டிய சொமர் செட் மாம், தனது வாழ்வை, சேவையை விபரித்து ‘சுருக்க வெளிபாடு’ எனும் நூலை எழுதினார்.

இந்நூலை வெளியிட்டதன்பின், அதில் காணும் கருத்துக்களை மேலும் விஸ்தரிப்பதற்காக ‘எழுத்தாளனின் குறிப்பேடு’ நூலையும், ‘நோக்கு நிலைகள்’ நூலையும் வெளியிட்டு அமைதி காண்கிறார். இதே தன்மையை எமது சிங்கள முதுபெரும் எழுத்தாளர் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கா விடமும் காணமுடிகின்றது. இத்தன்மையின் வெளிப்பாடாக அவரது ‘பிறந்த நாள் முதல்’ (உபன் தா லிட) எனும் வெளியீடு அமைகிறது. இவ்விரண்டு எழுத்தாளர் நூல்களிலும் ஒரே சாயலைக் காணமுடிகிறது. துல நாத்தமமாகக் கருதும் போது, மாமின் நூலைப் பல முறை படித்துவரும் அர்த்த ரஸனை நிறைந்திருக்கும் ‘பிறந்த நாள் முதல்’, அந்த ரஸனையைவிட வர்ணனைச் சுவை செறிந்த ஒரு நாவல் போன்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. சமத்தகார மக்கள் திரையாக்கங்கள் போலவே அதில் எம்மைப் பல காட்சிகள் அணுகின்றன.

‘பிறந்த நாள் முதல்’ நூலில் காணும் கருத்துக்களின் சாயலை அறிவதற்காக சொமர் செட் மாமின் நூலின் சில பகுதிகளைத் தருகிறேன்.

‘அதில் காணும் குறிப்பு ஜீவிய கதையாகவோ, ஞாபகக் குறிப்பாகவோ இல்லை’

நான் என்றும் நாட்குறியில் குறித்து வைத்ததில்லை’

‘இந் நூல் மூலம் என் வாழ்வுக் கட்டங்களில் பிரதிபலித்த விஷயங்களைப் பற்றி என்னுள் கிளர்ந்தெழுந்த நினைவுகள், அனுபவங்கள் போன்றவற்றை வேறுபடுத்திக் காட்டவே முயற்சித்துள்ளேன்’

இதில் மாமின், ஏட்டுல வாழ்க்கை, கலை, காதல், நாவல் தத்துவ தரிசனங்கள், உரை நடை, கவிதை, நன்மை, தீமை, துன்பம், சந்தோஷம், புனரவதாரம், கடவுள் நம்பிக்கை, விமர்சனம் எனும் விவகாரங்களை ரஸனை நடையில் எழுதிய ஒரு விவரணமாகத் தெரிகிறது.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் நூலில் தன் பால், இளமை, இறுதிப் பருவங்களில் அராவி எழுந்த உண்மைகளையும், இடையில் சந்தித்த நபர்களைப் பற்றிய வர்ணனை, விமர்சனம், பல நாவல்களின் விவரணங்கள் கொண்டுள்ளது.

எழுத்தாளரின் ஜீவிய குறிப்பு நூல்கள் பிற இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன. மார்க்சிம் கார்க்கி, டால்ஸ்டாய், தாகூர் முதலிய பிரபல எழுத்தாளர்களின் குறிப்பேட்டு நூல்கள் உலகம் முழுதும் பரவி விட்டன.

‘இவ்வாழ்க்கை ஒரு வரலாற்று, ஒரு நாவலன்று. நினைவுகள் அன்று, சின்னஞ்சிறுகுழல் நான் சாதித்த கெட்டித்தனங்கள், பேச்சுக்கள், செவியேற்ற செய்திகள், கண்ணுற்ற காட்சிகள், நினைவுகள், கற்பனைகள் அத்தனையும் மறந்து விடாது குறித்துக் கொள்ளும் முயற்சியின் பிரதிபலிப்புத்தான்’ எனும் பீடிகையைக் காணும் போது மார்க்டின் விக்ரமசிங்காவின் நூல் ஏனைய எழுத்தாளர்களது வாழ்க்கை நூல்களைவிடவும் ‘மார்டின்’ சுருக்க வெளிப்பாட்டுடன் சமனாகிறதல்லவா.

‘பிறந்த நாள் முதல்’ நூலை எழுதிய ஆசிரியர் நம் நாட்டில் மட்டுமல்ல விதேசிய கீர்த்தியை வாங்கியவர். ‘மெக்சாய் இலக்கியப் பரிசை’ ஈட்டிக்கொள்ளும் தகுதிக்கென அவரது நாமம் முன்வைக்கப்பட்டது எனவும் இந்நூல் குறிப்பிடுகிறது. எனினும் அப்பரிசைப் பெற அவர் வற்ற தன்மை, முதலாழித்துவ நாட்டிலிருந்தே அவ்வன்பளிப்பு கிடைப்பதாலும், முற்போக்கின் பக்கம் சரிந்ததாலும், சோவியத் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆதரவாளராகியதுமே பரிசுக்கு உரித்தற்றவராகினார். இன்று, நம்மிடையே வாழும் எழுத்தாளர்களுள் மார்க்டின் விக்ரமசிங்கா கிரேஷ்ட எழுத்தாளர் என்பதுமட்டும் ஏகாந்த உண்மை.

‘பிறந்த நாள் முதல்’ நூலின் ஆரம்பம்; பிறந்த நாள் முதலன்று. ஒரு கிராமியப் பைய

னோடு, மழைநாளில் தரையிலிருந்து விட்டில்கள் கிளம்பும் அழகு விஸ்தரிக்கப்படுகிறது. பிறந்த நாள் முதல் எனும் நாமம் நூலின் மகுடமல்ல. அதுவொரு அடையாளம்’ இவ்வாறு குறிப்பிடும்போது எழுத்தாளர் தவறிழைத்துவிட்டாரெனல் ஆகாது. இந்நூலைத் தொடர்ந்து வாசித்துச் செல்கையில் களைப்புத் தோன்றுவதாகச் சில விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். உண்மைதான். கருத்துக்கள், குறிப்புகள் இணைவற்று. சொல்லவரும் விடயம் நழுவி கோணல்வாக்கில் எங்கேயோ ஓடிவிடுகின்றது.

1937-ம் ஆண்டு ‘இனயின்’ பத்திராசிரியராகப் பதவியேற்ற பின் நிகழ்ந்த, நிகழ்வுகளை விபரிக்கக் தொடங்கி ஜி. பி. சேன நாயக்காவின் சிறுகதைகளுக்கான குறிப்புக்களையும் தந்து இடையில் பல நாவலாசிரியர்களின் படைப்புக்களையும் முன்வைக்கினார். இப்படித் தொடர்பற்றுச் செல்லும் அவரது நூலின் 1-1-வது பக்கம் இவ்வாறு கூறுகிறது.

‘நான் இப்பிறந்த நாள் முதல் நூலை வருடா வருடம் சாதித்த, கண்ணுற்ற, செவியுற்றவைகளைச் சங்கிலிக் கோர்வை போல் சொல்வதற்காக எழுதவில்லை’

இப்படி எழுதியிருப்பவற்றை அப்படியே படித்துச் சிற்சில அபிப்பிரயங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளல் வாசகர்களின் முயற்சியில்தான் தங்கியிருக்கின்றது. இதன் பிரகார இந்நூலில் தேடியெடுத்த குறிப்புக்களைக் கொண்டு கருத்துச் சொல்ல உகந்ததென நினைக்கிறேன்.

சுரளமான சுவீநடையில், இயற்கையான பழக்க தோஷங்களைச் சித்தப்படுத்தும் பண்பில் விக்ரமசிங்காவின் திறமையை

இங்கு கோடிட்டுக் காட்ட வேண்டியதொன்றல்ல. கொக்கலைக் கிராமம் (ஆசிரியர் பிறந்த ஊர்) அதன் கடற்கரைப் பகுதி, களப்பு கிராம சேவகர், நாட்டு வைத்தியர், மணானன், மணனி, கல்யாணத் தரகர், மாட்டுக் கள்வர். மீன் வலைக்காரர், புழுகர், பன்சாலை, மங்கள மனையின் கோலம் எல்லாம் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கனின் பேரோ முனையவிட்டும் தப்பிப் போகவில்லை.

வெள்ளரிக்காய் ஆகாரத் திற்குப் பிரியமுள்ள விக்ரமசிங்கா அதன் வர்ணனையைத் தரும் போது, ஒரு வெள்ளரிக்காய்ச் சிரிப்பில் மனம் ஆகர்ஷிக்கிறது.

'கனிந்து வெடித்த ஓட்டைகளில் சுருந்த வீசும்போது மேலாகும் சதை, பருத்திப் பஞ்சின் வெண்மையையும், மென்மையையும் தோற்கடித்து விட்டது. கித்துள் பாணியோடு நாவில், வெள்ளரியை வைக்கும் போது, நாக்கையும், வாயையும் குளிர்பண்ணி பவிக்கட்டியை விடவும் கெதியாகக் கரைந்து விடுகிறது'

வலைவீசி மீன்பிடித்தலை விலந்தரிக்கும் விவரணத்தில் ஒரு சௌந்தர்யமே தெரிகிறது. 'கிராஸ் போமை பீட்' எனும் ஜே. விஜேயதுங்காவின் நூலில் வயலில் கலங்கிய நீரில் மீன்பிடிக்கும் கிராமியனின் காட்சியை விபரிக்கிறது. தனது 'ஊரெல' நிஜ பூமியில் வாழும் விஜேயதுங்காவின் வர்ணனையைப் போலவே, மார்ட்டின் விக்ரமசிங்காவும் தன் கிராமத்தில் சுந்தரத்துவத்தையும், கிராமியனின் வரலாற்றுப் பகுதியையும் விபரிக்கிறார். இங்கு குறிப்பிடும் வர்ணனையையும், கிராமிய மணத்தையும் ஆசிரியரின் அநேக நாவல்களில் சுவைக்க நேரிடுகின்றன.

பள்ளி சென்று உயர் கல்வி பெறாத விக்ரமசிங்கா, சுய பிரயத்தனத்தில் நூல்கள் வாசித்துத் தன் ஞானத்தையும், அறிவையும் அகலமாக்கிய முறையை யும் சொல்கிறார்.

'என் மேலங்கிப் பைக்குள் சிறிய ஆங்கில அகராதி, ரெயின்சன் குருசோவின் நாவல், தொடர்ந்து காதல் கதைகள் போன்றவற்றைப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.....'

நாவல் மட்டுமல்ல, பரிணாமவாதம், உயிரியல், 'பகுத்தறிவு வாதிக்களின் சங்கம்' மூலம் வெளியிட்ட பகுத்தறிவுவாத நூல்கள் வாசிப்பினால் எழுந்த அவரின் வாழ்க்கைபற்றிய தரிசனங்களின் எழுச்சியை இதில் காணத் தெரியலாம். கருணையுள்ளமுள்ளவர்கள், உணர்ச்சிக்கு அடிமையாகாது, சிந்தனைவாயிலாகத் தம் செயற்பாடுகளைச் சாதிப்பவர்களின் நடமாட்டத்தை இங்கு காணலாம். ஆனால் ஆசிரியர் தேசாபிமானத்தையோ, மித்திரபாகத்தையோ புதுத் தம்பதிகளின் கிராமியப் பண்பையோ இதில் விபரிக்கவில்லை. டால்ஸ்டாய் தன் தாயைப் பற்றி விபரிக்கிறார். தாகூர் தன் சரஸ்வதி பாதத்தில் மலரும் தாமரையோடு மித்ரத்துவத்தை சமத்துவமாக்கிறார். எழுத்தாளர் மார்ட்டின் விக்ரமசிங்கா உடைந்த பாட்டில் துண்டுகளைச் சேர்த்தாற்போல் தன் எல்லாக் குறிப்புக்களையும் இணைத்துத் தூரநின்றே குறிப்பிடுகிறார்.

சோவியத் ரஷியாவுக்கும், மக்கள் சீனாவுக்கும் விஜயஞ்செய்தபின் அவ்விரு நாடுகளையும் தாயகத்துக்கு அறிமுகஞ்செய்யத் தவறவில்லை.

'ரஷியாவும், சீனாவும் எந்தச் சர்ச்சைகளிலும் ஈடுபடவில்லையெனும் அறிமுகத்தை

சமாதானம், சமுதாய ஒற்றுமை மாண்புமிகு கருதிப் பண்ணும் சேவையாக நான் கருதுகிறேன்

இவ்வசனம் மார்ட்டின் வித் ரமசிங்காடன் அரசியல் கோட்பாடு எதுவென எமக்குப் புரிய வைக்கவில்லை.

தினகரன் வார மஞ்சரிக்க வித்த பேட்டியொன்றில் (பேட்டியாளர் கே. ஆர். ரமணன்) எழுப்பிய கேள்விக்கு 'நான் ரஷ்யா நாட்டைத் தொடரவில்லையே' எனக் குறிப்பிட்டு ஒப்பாரி வைத்த உண்மையும் இங்கு என் நினைவில் வருகிறது.

ரஷ்யா — சீனாவுக்கிடையே இருந்து வேற்றுமைகள் நிறைய உண்டு. இரு நாடுகளும் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துப் பிரசாரப் படுத்தும் படலத்தில் என்றோ இறங்கிவிட்டன. இதை என் மார்ட்டின் வித்ரமசிங்கா அறிய வில்லை? அரசியல் சித்தாந்தப் பிறழ்வா? அறியாமையா?

சுதந்திர இலங்கையின் முதல் பிரதமர் டி. எஸ். சேனநாயக்காவை பிறந்த நாள் முதல் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். அவரது கட்சியைப்பற்றி விமர்சிக்காது, ஏயர்கண்டிஷன் அறையில் சாய்ந்து சுதந்திரம் வாங்கிய சேனநாயக்காவை உயர்வாகக் கருதுகிறார்.

'பிரதமர் பதவி வகித்த சேனநாயக்கா விலால் சேவை புரிந்துள்ளார். பல்லாண்டுகளாகப் பிறர் நிலத்தைப் பண்படுத்தி விதைத்த கிராமியர்களுக்கே அந்நிலங்களை உரிமையாக்கி குடியேற்றங்களையும் நிறுவினர்'

ஏன் இந்த அரசியல் விலாங்குத்தனம்?

'பிரபுத்துவ குலத்தை வேரோடு சாய்ப்போம்' என ஊமைச் சங்கு முழங்கிய மார்ட்டின் வித்ரமசிங்கா அதே குலத்தைச் சேர்ந்த மெத்தானந்தா என்பவரை உச்சி மேலிருத்தி மெச்சி, ஐ. தே. கட்சி ஆட்சிக்காலத்தில் ஓர் உயர்ந்த சன்மானத்தையும் வாங்கிக் கொள்கிறார்.

பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் காம வாழ்க்கையைக் கருவாகக் கொண்டு வெளிவந்த பல புஸ்தகங்களை விபரிக்கவே அநேக பக்கங்களை நாசமாக்குகிறார். தன் வாழ்க்கையின் மத்திம கட்டத்தை அப்படியே மூடி மறைத்துவிட்டு குப்பை வாளியைக் கொட்டி அமைதி காண்கிறார். 'ரோகினி' எனும் தன் நாவலைப் பற்றி, காவியங்களைப்பற்றி ஒரே மௌனம்! சொமர்சட் மாமின் 'விவரணம்' ஆபாச வர்ணிப்புக்கள், தேவையற்ற அலங்காரங்கள் கொண்டதல்ல. காவியங்கள், நாடகங்கள், அனுபவங்களின் விவரணமே அது' சி. சு. செல்லப்பாவுக்கு 'எழுத்து அநுபவத்'தைத் தரமுடியுமா? இல்லாது 'எழுத்தும் வாழ்க்கை'யையும் தர முடியுமா? இல்லாது முற்போக்கு அணியில் நகர்வதாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் வித்ரமசிங்காவுக்கு 'பிறந்த நாள் முதல்' (உபன் தா றிட) சிரேஷ்ட சிருஷ்டியாக ஆக்க முடியவில்லை ஏன்? ★

'அவன் குடித்திருக்கிறான் என்று உமக்கு எப்படித் தெரியும்?' நீதிபதி கேட்டார்.

'அவன் மின் விளக்குக் கம்பத்தை உலுப்பி ஆட்டிவிட்டு, அப்பிள் பழம் பொறுக்குவதற்குக் குனிந்தான்' என்று அந்த உத்தியோகத்தார் பதிலளித்தார்.

மிறர்

சமீரா

MR. MOON

குறுநாலுள்

Alagu Subramaniam

பிள்ளி மூன்

தமிழ்நாட்டின் சிவநாயகியின் தந்தை

அந்தப் பரிசாரகன் ராஜ நடை நடந்து தனது இடத்திற்குச் சென்று சமையற்காரனை நோக்கி உரத்த குரலில் உத்தரவிட்டார்.

'உண்மையாகவே அவர் ஒரு அருமையான மனிதர், உங்களிடம் பணமில்லாதபோது இங்கு வந்து கடனாக உணவருந்த அனுமதிப்பார். உங்களால் பணம் செலுத்த முடியாதென்றறிந்தால் எவ்விதக் கட்டணமுமின்றி இலவசமாகவே உணவு பரிமாறுவார். அவர் முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொள்கிற ரென்று நீங்கள் நினைக்கக்கூடும். ஆனால் உண்மையிலேயே அவர் தவறுவதில்லை. அதற்காக கண்ட நேரமெல்லாம் அடிமைகளைப் போல அவர் அந்த வார்த்தைகளை உபயோகிக்க மாட்டார்' என்றார் டெமிற்றியஸ்.

அதன்பின் எதுவுமே பேசாது அமைதியாகச் சாப்பிட்டோம். இந்திய உணவை எவ்வாறு கலந்து சாப்பிட்டால் மிகச் சுவையாக இருக்குமென்று டெமிற்றியஸ் டயானாவிற்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார். அவர்

றைச் சாப்பிடுவதை ஒரு கலை யாகவே அவர் கொண்டிருந்தார்.

'ஓ! அப்படிச் சாப்பிடக் கூடாது, எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகக் கலந்துவிடக் கூடாது. அப்படிச் செய்தால் அவற்றின் தனித்துவமான சுவைகள் கெட்டுப் போய்விடும். இதிற் கொஞ்சம், அதிற்கொஞ்சம் எடுத்துக் கடிக்கவேண்டும். பின்னர் இதிற் கொஞ்சமெடுத்துச் சோற்றில் பிசைந்து இப்படிச் சாப்பிட வேண்டும்'

கசப்பான உணவை எவ்வளவு சாப்பிட்டால் இனிப்பான உணவு மேன்மேலும் இனிமையுறுமென்றும், கடினமான உணவை எப்படிச் சாப்பிட்டால் மென்மையான உணவு இன்னும் மென்மையுறுமென்றும், உலர்ந்த உணவை எவ்வாறு உட்கொண்டால் ஈரலிப்பான உணவு மேலும் சுவையுறுமென்றும் அவர் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தார். சில கறிகளை முள்ளுக்கரண்டியாலும், கரண்டியாலும் சாப்பிட்டார். வேறு சிலவற்றைச் சாப்பிடுவதற்கு முள்ளுக்கரண்டியையும் கத்தியையும்

உபயோகித்தார். சப்பாத்தி, பப்படம் போன்றவற்றை விரல்களால் எடுத்து உண்டார்.

‘இந்தப் பழக்கத்தை நீங்கள் எப்படிச் சவிகரித்துக் கொண்டீர்கள்?’ என்று டயானா கேட்டாள்.

‘இந்திய நண்பர் மோகலிடமிருந்து டெமிற்றியகம், டெமிற்றியசிடமிருந்து நானும் சவிகரித்துக்கொண்டோம்’ என்றேன்.

‘யாரும் இதனை யாரிடமிருந்தும் சவிகரிக்க முடியாது. இதுதான் உண்பதற்கேற்ற மிகச் சரியான உணவு. இதனை இப்படித்தான் உண்ணவேண்டும் வாசனைத் திரவியங்களைச் சரியான முறையிற் சேர்த்து ஒருமுறை சாப்பிட்டவர் வாழ்நாள் முழுவதும் இச்சுவையை மறக்கவே மாட்டார்’ என்றார் டெமிற்றியஸ்.

‘அது உண்மைதான். வாசனைத் திரவியங்களைச் சேர்ப்பதனால் இறைச்சி, காய்கறிகளின் சொந்தச் சுவைகூட மறைந்து விடுகிறது’ என்றாள் டயானா.

‘இதுதான் ஆங்கிலேயரின் முட்டாள்தனம். இறைச்சியுடன் வாசனைத் திரவியங்களைச் சேர்க்கும்போது இறைச்சி சாப்பிடுவதையே மறந்துவிடுகிறார்கள். வாசனைத் திரவியங்கள் இறைச்சியின் சுவையைப் போக்கிவிடும் என்று எண்ணுவதாற்றன் அர்கள் இறைச்சி சமைக்கும்போது வாசனைத் திரவியங்கள் சேர்க்காமல் கறியையே நாசமாக்குகிறார்கள். கறிசமைப்பதில் அவர்கள் கையாளும் முறை முட்டாள்தனமானது. முட்டாள்கள்! எல்லோரும் முட்டாள்கள்! வாசனைத் திரவியங்கள் இறைச்சிக்கு மேலும் சுவை யூட்டுமென்பதை மறந்த முழு முட்டாள்கள்! டயானா, இந்தி

யர்களின் கறிகள் பலவகையானவை. இந்தியர்கள் நூற்றுக்கணக்கான உணவு சமைக்கத் தெரிந்தவர்கள். உறைப்பான ஆணத்தில் மிதக்கும் இறைச்சிக் கறியை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு அவர்களுடைய உணவைப் பற்றிய அபிப்பிராய மொன்றை நீங்கள் உருவாக்கியிருப்பீர்கள்’ என்றார் டெமிற்றியஸ்.

‘மற்றவர்களின் அபிப்பிராயங்களை யெல்லாம் டயானா அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பது அவசியமில்லை’ என்றேன்.

‘அவளை ஏற்கும்படி நான் வற்புறுத்தவில்லை. எனது பொதுவான அபிப்பிராயத்தை அவளிடத்தே சொன்னேன். அதனூற்தான் ஆங்கில மக்களாகிய நீங்கள் என்று குறிப்பிடாது பொதுவாக ‘ஆங்கிலேயர்கள்’ என்று மட்டுமே குறிப்பிட்டேன்’

‘நீங்கள் என்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டீர்கள். இந்த உணவுகளை நான் சுவைத்துச் சாப்பிடவில்லையென்று அபிப்பிராயப் படுகிறீர்கள் போலிருக்கிறது. மிக அருமையான உணவு இது இவ்வாறான உணவை நான் முன்பொருபோதும் சாப்பிட்டதே திடையாது. மிகச் சிறந்த இவ்வுணவுவகைகளைத் தேர்ந்தெடுத்த உங்களைத்தான் இப்பெருமை சாரும்’ என்றாள் டயானா.

‘மிகவும் நன்றி, இப்பெருமை திறமைவாய்ந்த சமையற்காரனைத்தான் சாரும். எங்களில் யாருமே இந்தியர்களில்லை. ஆனால் இந்திய உணவை மிகச் சுவைத்து உண்கின்றோம். இந்திய உணவின் சர்வதேசியப் பெருமையை இது உணர்த்துகிறது’

‘நான் மிகவிசுவாசத்தில் இந்திய உணவில் மோகம் கொண்டவளாக ஆகிவிடுவேன் யோசனையில் கிறிது’ என்றார் டயானா.

‘டெமிற்றியின் கைதேர்ந்த தெரிவு உணவுகளை உண்ணும் எவருமே அப்படி மாறிவிடுவதில் அதிசயமில்லை’ என்றேன்.

‘அது மட்டும் தகுந்த காரணமாகாது’ திடீரென்று புதுக்குரலொன்று கேட்டது. அந்தப் பரிசாரகன்தான் பேசினான். ‘இந்த உணவுவகைகளை ஒரு முறை சுவைத்த எந்த மனிதனும் அவனுடைய நாவின்கவையரும்புகள் முற்றாக உணர்விழக்காமலிருந்தால் இந்திய உணவு மோகியாகிவிடுவான்’

கோப்பைகளை மேசையில் அடிக்கும் சந்தம் கேட்டது. புதிதாக வந்திருந்த வாடிக்கையாளர்கள் பரிசாரகனை அழைத்தார்கள். மேலும் உணவுவகைகளைக் கொண்டுவருமாறு வேண்டினார்கள். அவர் உள்ளே சென்றார். டயானா வாயைத்திறந்து பிளிர்ந்த காற்றை உள்ளே இழுத்தாள்.

‘வாடிக்கையாளர்கள் நிகழ்பண்பில்லாதவர்கள் இருக்கிறார்கள்’ என்றார்.

‘ஷ்..... ஷ்.....’

பரிசாரகன் புதிதாக வந்தவர்களுக்கு உணவு எடுத்துச் சென்றார் அவருடைய பார்வை எங்கள் மேலே பதிந்திருந்தது. அவர்களுக்கு விசுவாசம் பரிமாறிவிட்டு எங்களிடம் வந்தார். ‘டெமிற்றியன் மட்டும் எங்கள் உணவின் மோகியாகவில்லை. ஆனால் அவர் அழைத்துவரும் நண்பர்கள் எங்கள் உணவின் மோகியாகிவிடுகிறார்கள். ஒரு முறை சுவைத்தவர்களை மறுபடியும் இங்கே வரத்தூண்டும் வகையில் நாங்கள் அவற்றைச் சமைக்

கின்றோம். உதாரணத்திற்கு ஹரல்ட்முனை எடுத்துக்கொள்ளலாம்’

‘ஹரல்ட்முனின் பெயரைக் கேட்டதும் டயானா நிமிர்ந்து அமர்ந்தாள். ‘இந்த ஹரல்ட்முனைப்பற்றி நான் அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறேன். எப்படியாவது நான் அவரைச் சந்தித்தேயாகவேண்டும்’ என்றாள்.

‘இன்னும் இரண்டொரு நாட்களில் அவரைச் சந்திக்கலாம். இப்போ ஹரியின் சிநேகிதியான ஒலீவியா ஸ்ரோம்ஸ்ராக்கின் சிறகெழிக்குக்கிரர். அவள்தான் அவரைப் பராமரித்து வருகிறாள். எனக்கு அவளைப் பிடிக்காது ஹரல்டாவது நன்றாயிருக்கட்டும். ஹரியின் இன்னொரு சிநேகிதி ஹரல்ட்டிற்கு வலைவீசிக்கொண்டிருக்கிறாள்’ என்றார் டெமிற்றியன்.

டெமிற்றியன் இப்படிச் சொன்னது எனக்கு ஒருமாதிரியாகவிருந்தது. உண்மையாகவே இப்படியான பிரச்சனைகளை நான் விரும்புவதில்லை. இவ்வாறான சந்தர்ப்பமேற்படும்போது அவற்றை எனக்குச் சாதகமாகவே முயன்றிருக்கிறேன். அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளைப்பற்றி நான் ஒருபோதும் கவலைப்படத்தேயில்லை

நாங்கள் உணவுண்டு முடித்தபோது ஐந்து மணியாகி விட்டது.

‘வாடகைக் காரொன்றில் பிளீற்தெருவிற்குப் போவோம்’ என்றார் டெமிற்றியன்.

‘எதற்காக?’ என்று கேட்டான் டயானா.

‘இந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள மதுக்கடைகளெல்லாம் ஐந்தரை மணி வரை பூட்டியிருக்கும், பிளீற்தெருவிலுள்ள கடைகளை இப்போ திறந்து வைத்திருப்ப

பார்கள் அருமையான அரை மணி நேரத்தை எதற்காக வீணாக்கவேண்டும்?' என்றார் டெமிற்றியஸ்.

'நீங்கள் வேலைசெய்வதில் லையா?'

'டயானாக் குட்டியே நாங்கள் சனிக்கிழமைகளில் வேலை செய்வதில்லை' என்று அவளுடைய முதுகில் செல்லமாகத் தட்டிக்கொண்டு கூறினார். வாடகைக் காரை அழைத்ததும் எவ்வித ஆட்சேபனையும் தெரிவிக்காமல் டயானா உள்ளே சென்று அமர்ந்தாள். டயானா சோப்பர் உண்மையாகவே நவீன சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றினையாங்கத்தான் எனது புத்தக சாலைக்கு வந்தாளோவென்ற சந்தேகம் எனது மனதில் இரண்டாவது தடவையாகத் தலை தூக்கியது.

பல மாதங்களுக்குப் பிறகு ஹரல்ட்முனைச் சந்தித்தேன். ஒருநாள் மாலை கடைக்கு வந்து படமொன்றிற்கு வருமாறு என்னை வற்புறுத்தினார். எனது சொந்தக் கவலைகள் சிலவற்றி விருந்து சிறிது நேரமேனும் விடுதலை பெறுவதற்காக அவருடன் படத்திற்குச் செல்லச் சம்மதித்தேன்.

'உங்களுக்கு என்ன நடந்தது?' எனது முகத்தைக் கவனித்துவிட்டுக் கவலையுடன் கேட்டார்.

'எனது சிநேகிதிகள் பெரிய தொல்லை தருகிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து விலகிச் செல்வது முடியாத செயலாகவிருக்கிறது. ஹெலன் என்னிடம் மீண்டும் வந்தது உங்களுக்குத் தெரியுமா'

'ஆம் தெரியும்; அத்துடன் நீங்கள் யாரே நல்ல பெண்ணுடன் தொடர்பு வைத்திருப்ப

தாயும் அறிந்தேன். இது அவ்வளவு நன்றியில் நீங்கள் இரட்டை வாழ்க்கை வாழ முடியாது. இதற்கொரு முடிவு கண்டேயாக வேண்டும். என்னை ஒன்றைமட்டும் சீர்க்கதரிசனமாகச் சொல்ல முடியும். உங்கள் நடத்தையைச் செம்மையாக்கி உங்கள் சிநேகிதிகளுடன் உண்மையாகவும், நிதானமாகவும் நடந்துகொள்ளத் தவறாமல் நிச்சயமாக இரு பெண்களையும் இழந்துவிடுவீர்கள். இது எனது பிரச்சனையாக இல்லாவிடினும் ஓர் உண்மையான நண்பனென்ற ரீதியில் இதை உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்'

'பெயவெல் மை லவ்லி' என்ற படம் பார்க்கச் சென்றேன். தனது பாதையிற் குறுக்கிடும் எதனையும் நிர்மலமாகிச் செல்லும் ஒரு மனிதனைப் பற்றிய கதை. ஹரல்ட்முனின் தெரிவுகள் என்றுமே சோடை போனதில்லை.

நல்ல படம்: ஹரல்ட்முன் பார்க்க விரும்பிய அந்தக் கதாநாயகனின் பெயர் மைக் முகுறி, பென்னும் பெரிய உருவம். அப்படியான மனிதனை நான் ஒரு போதும் பார்த்ததில்லை. திரை முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளக்கூடிய உருவமும், உடல்வாகுமுடையவனாக இருந்தான். மற்றைய அத்தனைய நடிக்காரும் சாதாரண மனிதர்களின் பருமனையொத்தவர்களாகவிருந்தார்கள்.

எனக்கு அந்தப் படம் பிடித்திருந்தது, நான் படத்தை ரசித்ததைவிட ஹரல்ட்முன் படத்தை ரசித்த விதத்தையே கூடுதலாக ரசித்தேன். மைக் முகுறி திரைபிற் தோன்றிய போதெல்லாம் கதிரையின் ருனியிலமர்ந்து ஆர்வத்துடன் பார்த்தார். முகுறி மக்களையும், பொருட்களையும் அடித்துநொருக்

கும் கட்டடங்களிலெல்லாம் எனது முழங்காலையும் அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு 'அருமை, பொடிப் பயலே உனது வேலையை அருமையாகத் தெரிந்து வைத்துள்ளாய்' என்று மெதுவாகச் சொன்னார். இன்னொரு காட்சியில் மைக் முகுறி வாடகைக் காரொன்றை மறித்தான். அவனை ஏற்றிச் செல்லச் சாரதி மறுத்தபோது அவனுடைய முகத்தில் ஒங்கி ஒரு குத்துவிட்டான். பின்னர் அந்தக் காரைச் சுக்கு நூறுக் கொடுக்கித்தள்ளினான். ஹரல்ட் மூன் மிகவும் திருப்தியுடன் கதிரையிற் சாய்ந்துகொண்டார். மிகச் சுவையான உணவைச் சாப்பிட்ட மனத்திருப்தி அவருடைய தோற்றத்திற் காணப்பட்டது என்னை நோக்கித்திரும்பினார்.

'பொடிப்பயல் அருமையாகத் தனது வேலையைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறான். இவனைப் போன்ற திடகாத்திரமான பலர் நமக்கு வேண்டும். காரணம் அவன் சுரண்டும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவனல்ல'

நான் சிரித்தேன். 'சுரண்டல்' என்ற சொல் எப்போதும் எனக்குச் சிரிப்பூட்டும். முக்கியமாக ஹரல்ட்மூன் அச்சொல்லைப்பிரயோகிக்கும்போது என்னை மறந்த நிலையில் வாய்விட்டுச் சிரிப்போன்.

'ஏன் இப்படிப் பைத்தியகாரத்தனமாகச் சிரிக்கிறீர்கள்? என்று கேட்டார். அவர் மிகுந்த கோபத்துடன் காணப்பட்டார். கண்கள் சிவந்து துடித்தன. முன்பொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஹரல்டின் இத்தோற்றத்தை அவதானித்திருக்கிறேன். நான் எச்சரிக்கையுடன்,

'நான் உங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கவில்லை, அந்தச் சொல் எனக்குச் சிரிப்பூட்டுகிறது. அத

னால் நான் சிரித்தேன். அந்தச் சொல் எதுவென்று உங்களுக்கும் தெரியும்.'

'சுரண்டுபவனா?'

'ஆம்'

'அத நான்தான். நான் ஒரு சுரண்டற்காரன். நீங்கள் என்னை பார்த்துத்தான் சிரிக்கிறீர்கள்' என்றார்.

'ஹரல்ட், இதைப் பெரிது பண்ணுதீர்கள். ஒ! அதோ அங்கே பாருங்கள் அவன் திரையிற் தோன்றுகிறான்' என்று திடீரென அவருடைய கவனத்தை மாற்றினேன்.

முகுறி யாரோவொருவனை அடித்து கொடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். ஹரல்ட் மூனின் பார்வை திரையிலே பதிக்கப்பட்டுவிட்டது; என்னைப்பற்றிய சங்கதியை அவர் முற்றுகமறந்துவிட்டார். படம் முடிந்ததும் நானும் ஹரல்ட்மூனும் எதுவுமே பேசிக்கொள்ளாமல் அருகிலிருந்த மதுச்சாலையொன்றிற்குச் சென்றோம். சிறிது பியர் அருந்தியபின் ஹரல்ட்மூன் எனது சிநேகிதிகளைப்பற்றிப்பேச ஆரம்பித்துவிட்டார்.

'எதற்காக இரண்டு பெண்களையும் வைத்துக்கொண்டு தொல்லைப்படுத்துகிறீர்கள்? டயானா மிகநல்ல பெண்ணென்று டெமிற்றியஸ் சொன்னார். அவளை வைத்துக்கொண்டு மற்றவளை விட்டுவிடலாமே'

'எனக்கு இருவருமே வேண்டும் போலிருக்கிறது' என்றேன்.

'இறுதியில் இருவரையுமே இழந்துவிட்டுத் தவிக்கப்போகிறீர்கள். உங்களுடைய நல்ல பெண் உண்மையிலேயே நல்ல பெண்தானென்று அறிந்தேன். நான் இதுவரை அவளைக் கண்டதில்லை. ஆனால் மற்றவளை

எனக்கு நன்கு தெரியும். அவள் உங்களுக்குப் பொருத்தமில்லாதவள். என்றுமே உங்களுடன் நேர்மையாகவும், உங்களுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் வகையிலும் நடந்துகொள்ள மாட்டாள் அவளிடம்... இல்லையென்று..

ஹரல்ட்மூன் வார்த்தைகளை விழுங்கிவிட்டுத் தனது பார்வையை என்னை நோக்கித் திருப்பினார். கரிய இரவில் பிரகாசக்கும் கார் முகப்பு விளக்கின் ஒளிக்கற்றைகள்போல் அவளுடைய பார்வை எனது கண்களைத் தாக்கியது. எமது கண்களைக் கூசிக் குருடாகி விடும்போலிருந்தன. ஹரல்ட்மூன் என்ன சொல்கிறாரென்பதை இப்போது நான் புரிந்தகொண்டேன்.

'ஹெலன் அப்படிப்பட்டவளென்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?' என்று கேட்டேன்.

'அதைப் பெரிதுபடுத்தாதீர்கள்? உங்களைப் பகிடிசெய்வதற்காகத்தான் அப்படிச் சொன்னேன் வேறொன்றுமில்லை'

இருவரும் அமைதியாகமது அருந்தினோம். கடைமூடும் நேரம் வந்ததும் தனக்குப் பசிப்பதாகச் சொன்னார். சோஹோவிற்குச் சென்று சிற்றுண்டிச் சாலைகளைத் தேடினோம்.

'உங்களிடம் பணமிருக்கிறதா?' ஹரல்ட்மூன் கேட்டார்.

'கொஞ்சமுண்டு'

'ஒரு சிறுதொகை கடனாகத் தரமுடியுமா?'

'எவ்வளவு?'

'ஐந்து பவுன்'

'அவ்வளவு தொகை இல்லை. இப்போ வியாபாரம் படுமோசமாகவுள்ளது. எனது சொந்தச் செலவையே சராளிக்க முடியாமல் திணறுகிறேன். இன்னும் சில நாட்களுக்கு இதே நிலை

தொடருமாயிருந்தால் கடைமூடவேண்டிய நிலையேற்படும்'

'இந்தப்பாவையால் வாருங்கள்' என்றார் ஹரல்ட்மூன்.

கரையோரமான சாலை யொன்றில் நடந்து சென்றோம். சோஹோவின் நடுப்பகுதிக்கு வந்துவிட்டோம். நடைபாதை ஓரங்களில் மக்கள் கூட்டங்கூட்டமாக நின்று ஏதோ கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஏதோ வொரு பந்தையத்தைப் பற்றிப் பலமாகப் பேசினார்கள். நான் அவர்களுடைய பேச்சில் அவ்வளவு கவனம் செலுத்தவில்லை.

'நான் உங்களில் எவருக்கும் பாரமாயிருக்க விரும்பவில்லை. நீங்கள் எல்லோருமே என்னைக் கைவிட்டு விட்டீர்கள். நீங்கள், டெழிற்றியஸ், நிக்கல்சன் எல்லோருமே என்னுடன் நல்லபடியாக நடந்துகொள்ளவில்லை. ஒரு வர்கூட இரக்கம்காட்ட மறுக்கிறீர்கள். இதோ என்னைப் பாருங்கள். ஒரு சிறுதொகையைக் கடனாகப் பெறுவதற்காக எவ்வளவோ தூரத்திலிருந்து நடந்து வந்திருக்கிறேன். ஆனால் எனக்கு என்ன கிடைத்தது? ஒன்றுமேயில்லை. பதிலாக என்னிடமிருந்த ஒரு சில பென்னிகளைக்கூட செலவழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். உங்களைப்பொறுத்தவரையில் நான் ஒரு சுரண்டற்காரன். அவ்வளவுதான். உங்களுக்கெனச் சொந்தமாகப் புத்தகசாலை ஒன்றிருக்கிறது. சிறப்பான ஆடை, ஆபரணங்களை அணியும் பணக்காரப் பெண்கள் உங்கள் சிநேகிதிகளாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் என்னிடமோ நல்லமுறையில் ஒருசோடி சப்பாத்துக்கூடக் கிடையாது. இதோ நான் அணிந்திருக்கும் சப்பாத்தைப் பாருங்கள் அடிப்பாகம் எப்போதோ கழன்று விட்டது. கடதாகி மட்டையெ செருகியிருக்கிறேன். என்னு

டைய ஓவியங்கள் சிவ, அமெரிக்கா ஏன் உலகமெல்லாம் பெருந்தொகைப் பணத்திற்கு விற்கப்படுகின்றன. ஆனால் ஒரு நல்லசோடி சப்பாத்து வாங்கக்கூட வழியில்லை என்று எங்கோ பார்த்துக்கொண்டு கூறி முடித்தார் ஹரல்ட்மூன்.

'ஓலீவியா ஸ்ரோம் ஸ்ராக் கை நீங்கள் கேட்டீர்களா? அவனிடம் பணம் குவிந்துகிடக்கிறதே' என்றேன்.

'அவன் எனது சிநேகிதியல்ல உங்கள் சிநேகிதி. ஓலீவியா என்னுடன் சண்டைபோட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள். அவளொரு பெண்ணல்ல, மாடு'

'நீங்கள் என்னிடம் கடன் வாங்க மட்டுமே வருகிறீர்கள். மற்றும்படி உங்களால் எனக்கு எந்த உதவியும் கிடைப்பதில்லை'

'உண்மை அதுவல்ல, நான் உங்களுடன் உண்மையான நண்பனாக நடந்துகொண்டிருந்தும் நானில்லாதபோது என்னைப் பற்றி அவதூறுகப் பேசியிருக்கிறீர்கள். பரவாயில்லை அவற்றையெல்லாம் மறந்துவிடுவோம். நாங்கள் மீண்டும் நண்பர்களாக இருப்போம் சும்மதமா?'

'ஆம்'

'டெமிற்றியல் என்னிடம் நல்லபடி நடந்துகொள்ளவில்லை. அந்த மடையன் என்னிடம் வாங்கிய பதினைந்து பெண்ணிகளை இன்னும் தரவில்லை. நிக்கல்சன் என்னைப் படுகுழிக்குள் விழுத்தி விட்டான். அவனைச் சிலகாலம் நான் நன்கு பராமரித்தேன். அதற்குப் பதிலாக அவனிடமிருந்து எதுவுமே கிடைக்கவில்லை. அவன் ஒரு சிநேகிதியைப் பிடித்துக் கொண்டான்' என்றையோ, உங்களையோ, டெமிற்றியசையோ சந்திப்பதற்கு

அவனை அவன் விடமாட்டான். அவருடைய பிடிக்குள் அவன் அடங்கிக்கிடக்கிறான், பெட்டைப்பயல்'

'ஹரல்ட்மூன், உங்களுடைய உணவிற்கான பணத்தை மட்டும் நான் கொடுக்கிறேன். அதற்குமேல் என்னை வற்புறுத்தாதீர்கள். நான் எவ்வளவு தாரம் நொடித்துப்போயிருக்கிறேனென்பது உங்களுக்குத் தெரியாது'

'அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை உங்களுக்காக நான் எவ்வளவோ பணம் செலவு செய்திருக்கிறேன். உங்களுக்கு மதுவாங்கித் தந்துவிட்டு எத்தனையோ நாட்கள் நடந்தே விட்டிருப்போயிருக்கிறேன். எனது பிரயாணத்திற்குக்கூடப் பணம் ஒதுக்குவது கிடையாது. நீங்கள் எனது கடனளி. இப்போது புரிகிறதா?'

ஹரல்ட்மூன் பார்வையால் என்னைத் துளைத்தெடுத்தார். பின்னர் எனது கையைப்பிடித்து முறுக்கினார். இரண்டுமே என்னிடம் எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அவருடைய பிடியிலிருந்து என்னை விடுவித்துக்கொண்டு,

'விசர்த்தனமாக என்னிடம் நடந்துகொள்ள வேண்டாம். இனியும் உங்கள் பயமுறுத்தல்களுக்கெல்லாம் நான் மரியமாரட்டேன். பணம் தரானிடால் என்னைக் கொல்லப்போவதாகப் பிறிடம்போய் அலட்ட வேண்டாம். உங்களுக்கு நான் கடனளியல்ல, உங்களுக்கென்ன எவருக்குமே நான் கடனளியில்லை. ஒரு சவ்விகூட என்னிடமிருந்து எதிர்பார்க்க வேண்டாம்' என்று கூறினேன்.

'என்னைப் பயமுறுத்தப்பார்க்கிறீர்? கவனமாக இருந்துகொள்ளும். வேகமாக ஓடும்

காரொன்றை ஒரு கையால் இழுத்து நிறுத்திவிடலாமென்று எண்ணுகிறீர்' என்று கூறிவிட்டு வெளியே ஓடிப்போய் நடுத் தெருவில் சினைபோல நின்றார். பாவமாகவிருந்தது. நான் காரிலேறி மெதுவாக ஓட்டிச்சென்று அவருகே நிறுத்தினேன்.

'திருப்திதானே?' என்று கத்தினார்.

'ஆம் திருப்திதான். ஹரல்ட் மூன் நீங்கள் ஓர் அதிசயப்பிறவி. வாரங்கள் சாப்பிடுவோம்' காரை நிறுத்திவிட்டு நடந்து சென்றோம். மக்கள் கூட்டம் நிரம்பியிருந்த வீதியொன்றில் சென்று கொண்டிருந்தோம். மைல்கற்களைப்போல நடைபாதையிற் சிலர் அசையாமல் நின்றார்கள். அவர்களை விலத்தி வளைந்து, வளைந்து சென்றோம். திடீரென்று மூன் என்னை வெளியே இழுத்தார். அப்படியிருந்தும் யாரோ எனது அலகில் ஓங்கியறைந்தார்கள். இருட்டில் துப்பாக்கிக் கொள்ளைக்காரர்களைத் துரத்தும் பொலீஸ்காரின் முன்வீளக்கு வெளிச்சம்போல இரண்டு கண்களின் பார்வை என்னைத் தாக்கியது. எதுவுமே தெரியவில்லை. யாரோ ஹெலவின் பெயரை உச்சரிப்பது மெதுவாகக் கேட்டது. நான் மயங்கி விழுந்துவிட்டேன். கண் விழித்துப் பார்த்தபோது தெருவில் எவருமேயில்லை. நான் தனியே கிடந்தேன். மூன் எங்கோ மாயமாய் மறைந்து விட்டார். மெதுவாக எழுந்து சுரங்கப்பாதையால் நடந்து சென்றேன்.

தலைநகரில் சிறந்த

ஜெனரல் மார்ஜன்ட்

அன்ட்

கொமிஷன் ஏஜன்ட்

விஜயா

ரேடிங் ஏஜன்சி

229, ஐந்தாம் குறுக்குத் தெரு

கொழும்பு - 11

தொலைபேசி: 33864

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

பாண்டுங் கோட்பாடுகளும் இன்றைய உலகும்

எஸ். எம். எம். ஸ்வாஹிர்

மக்களது வாழ்விலும் நாடுகளின் வாழ்விலும் வரலாற்று ரீதியாகப் பிணைக்கக்கூடிய குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வுகள் உள்ளன. இவ்வகையில் 1955 ஏப்ரல் மாதம் பாண்டுங் (இந்தோனேஷியா) கில் நடைபெற்ற 29 ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகளது ராஜ்யங்களினதும் அரசாங்கங்களினதும் தலைவர்களது மகாநாடு ஒரு வரலாற்று நிகழ்வேழுமூன்றாம் அடிமைப்படுத்தப்பட்டும் உரிமையற்றும் இருந்த ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகள் உலக அரசியலில் முழுமூச்சுடன் பங்கு கொள்ளும் வகையில் முதல் முறையாக ஒரு சர்வதேசக் குருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டதுதான் இந்த மகாநாட்டின் வரலாற்றுச் சிறப்பு.

இந்த மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட பிரதிநிதிகளின் இணைப்பாக்கம் பல படித்தானதாக இருந்தது இயல்பே. இதில் பங்கு கொண்ட நாடுகள் பல மேற்குலகிற்குச் சார்பான போக்கைப் பின்பற்றி வந்தன. ஆனால் பாண்டுங் லட்சியத்தை உறுதிப்படுத்தியவை இந்த நாடுகள் அல்ல. அதே வேளையில் இந்த மகாநாட்டில் பங்குபற்றிய இந்தியா, பர்மா, இலங்கை போன்ற புதிய சுதந்திர நாடுகள் ஆசியாவில் ஏற்கனவே பெரும் செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தன. மக்கள் சீனக் குடியரசு

சின் பிரதிநிதிகளும் இம் மகாநாட்டில் பங்குபற்றினர். மக்களது ஜனநாயகப் புரட்சி வெற்றியடைந்த இந்த மாபெரும் நாடு மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டமை குறித்து இதர பிரதிநிதிகள் பெரும் திருப்தி கொண்டிருந்தனர்.

மகாநாட்டின் பிரதான தலைவரான, உலக சமாதானத்தையும் ஒத்துழைப்பையும் மேம்படுத்துவது குறித்த பிரகடனத்தில் இதர பிரதிநிதிகளின் சேர்ந்து சீனப் பிரதிநிதியும் கைச்சாத்திட்டார். இப்பிரகடனத்தின் பத்து அம்சங்களும் பாண்டுங் கோட்பாடுகளாக உலகெங்கிலும் பிரபல்யமானது தெரிந்ததே. அவை நாடுகளின் பிரதேச ஐக்கியத்தையும், இனங்களினதும் பெரிதும் சிறிதுமான தேசங்களினதும் சமத்துவத்தை அங்கீகரிப்பதையும், இதர நாடுகளின் உள்விவகாரங்களில் தலையீட்டைக் கண்டிப்பதையும், ஐ நா. சாசனத்திற்கமைய ஒவ்வொரு நாடும் சுயமாகவும் கூட்டாகவும் தற்காத்துக் கொள்ளும் உரிமையைக் கௌரவிப்பதையும் நாடுகளின் பிரதேச ஐக்கியத்துக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் எதிராக மேற்கொள்ளப்படுகின்ற ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆக்கிரமிப்பு அச்சுறுத்தலினதும் வன்முறையைப் பயன்படுத்துவதின்

தும் எந்த ஒரு வடிவத்தைக் கைதுறப்பதையும். ஐ நா, சாசனத்திற்கமைய சகல சர்வதேசப் பிணக்குகளுக்குச் சமாதான வழிகளில் தீர்வு காண்பதையும் கொண்டிருந்தன.

ஆசிய — ஆபிரிக்க நாடுகள் தமது அரசியல் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தை முன்னேக்கியும் தமது சுயாதீனத்தை வலுப்படுத்துவதை நோக்கியும் அந்நாடுகளின் முயற்சியை ஒன்று திரட்டுவதில் பாண்டுங் முடிவுகள் பிரதான முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருந்தன.

ஆரம்பத்தில் பாண்டுங் கோட்பாடுகளைச் செயற்படுத்துவதில் சீன கூட சாதகமான பாத்திரத்தையே கொண்டிருந்தது. ஆனால் பின்னர், தமது தலைமைவாத நோக்கங்களுக்கு காக, மகா — பேரரசு குறுகிய தேசிய வெறிக் கொள்கையைப் பகிரங்கமாகவே மக்கள் சினக்குடியரசின் தலைவர்கள் பின்பற்ற ஆரம்பித்தனர். சில காலத்தின் பின்னர் பர்மாவின் பிரதேசத்தில் சீன தாக்குதலை நடாத்தியது. 1962-ல் இமாலயத்தில் பெரும் ஆயுதமோதலை ஏற்படுத்தி இந்தியப் பிரதேசத்திற்குள் படையெடுத்தது. பீகிங்கின் இந்த நடவடிக்கைகள் 'பாண்டுங் உணர்வு'களின் பெரும் விழ்ச்சியாக அமைந்ததுடன் பாண்டுங்கில் ஆரம்பமான சக வாழ்வு, ஒத்துழைப்புக் கோட்பாடுகளில் ஆசியாவில் வளர்ச்சி பெற்ற உறவுகளின் போக்கைத் தடையாகவு மிருந்தது.

பின்வந்த ஆண்டுகளில் சினத் தலைவர்கள் பாண்டுங் கோட்பாடுகளுக்குக் கண்முடித்தனமாகவே உறுதுணை விளைவித்தனர். பாண்டுங் மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட பல ஆசிய நாடுகளின்

சுயாதீனத்தை சீன காவடியில் போட்டு நசுக்கியது. அந்நாடுகளின் பிரதேச ஐக்கியத்துக்குத் தீங்கிழைத்தது. இதர நாடுகளுக்குச் சொந்தமான பிரதேசங்களில் 3,200,00 சதுர கிலோ மீட்டரைச் சீன தனக்குச் சொந்தமெனக் கூறியது.

பாண்டுங் கோட்பாடுகளுக்குச் சீன துரோகமிழைத்ததன் மூலம், அக் கோட்பாடுகள் தமது சிறப்பையும் முக்கியத்துவத்தையும் இழந்துவிடவில்லை. கடந்து சென்ற காலம் முழுவதும், பாண்டுங் மகாநாட்டில் கலந்துகொண்ட பெரும்பாலான நாடுகள் அதன் முடிவுகளைச் செயற்படுத்தக் கடுமையாக உழைத்து வந்துள்ளன. பாண்டுங் கோட்பாடுகள் எப்பொழுதுமே முழுமையாகக் கௌரவிக்கப்படவில்லை என்பது என்னவோ உண்மைதான். இதற்கான குற்றம் பீகிங் தலைவர்களையே பெரிதும் சாரும். மக்களிடையே பிணக்குகளையும் பகைமையைப் அவர்கள் விதைத்து வந்துள்ளார்கள். கூட்டுச்சோ நாடுகளுக்கும் அவற்றின் நிஜமான நேச சக்திகளான சோஷலிஸ நாடுகளுக்கும் இடையில் உள்ள உறவுகளைத் தகர்க்க முனைந்து வருகிறார்கள்.

பிற்காலத்தில் ஆசியாவின் நிலைமைகளின் கணிசமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன: இந்தோ — சீன யுத்த வெங்களம் அழித்தொழிக்கப்பட்டு விட்டது. இதற்காரிய நாடுகளின் உறவுகள் படிப்படியாக சகஜமடைந்து வருகின்றன. ஆசிய நாடுகள் தமது கண்டத்துக்கென நம்பகமானதும் நிலையானதுமான பந்தோபஸ்து அமைப்பொன்றை உருவாக்க விரும்புகின்றன. அதற்காக அவை பெருமுயற்சி எடுத்துள்ளன.

இலங்கைக் கம்பூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளரும் இலங்கையின் வீடமைப்பு நிர்மாண அமைச்சருமான பீட்டர் கெனமன் சோவியத் கம்பூனிஸ்ட் கட்சியின் 25-வது காங்கிரஸில் உரையாற்றுகையில் வருமாறு தெரிவித்தார்: ஆசியாவிற்கு ஒரு கூட்டுப் பந்தோபஸ்து அமைப்பு அவசியம் என்று கருதுவதை உணரும் பெரும்பாலான வட்டாரங்கள் இக் கண்டத்தில் அதிகரித்து வருகின்றன. ஆசிய கூட்டுப் பந்தோபஸ்து கருத்து பஞ்சசீலக் கோட்பாட்டினதும், இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் வெளியான பாண்டுங் பிரகடனத்தினதும் இயற்கையான வளர்ச்சி நிலையாலும் இக் கருத்துக்களுக்கு

முரண்பாடற்ற வகையில் இப்பிராந்தியத்தின் முற்போக்கான அரசாங்கங்கள் இதர சமாதான பூர்வமிக்க முனைப்புகளை மேற்கொண்டு வருகின்றன.

சமாதான சகவாழ்வு, ஒத்துழைப்புக் கோட்பாடுகளின் மீது நாடுகளிடையே உறவுகளை வளர்ப்பதற்கான திசையை பாண்டுங் கருத்துக்கள் தொடர்ந்தும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. பாண்டுங் கோட்பாடுகளுக்கு எதிரானதும், இக் கோட்பாடுகளை உதாசீனம் செய்வதுமான பீகிங்கின் கொள்கை மக்களது சமாதானம் மற்றும் பந்தோபஸ்துக்காக உழைக்கும் சகல ஆசிய மக்களினமும் புறக்கணிக்கப்பட்டுவிட்டது. ★

செய்தி

தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் தருமபுரி மாவட்டக் கிளையின் இரண்டாம் ஆண்டின் 2-வது கூட்டம் (14-வது கூட்டம்) 4-4-76 ரூயிறு கலை 10-மணிக்கு திரு. டாக்டர் செல்வம் அவர்கள் தலைமையில் அருர் அன்னை ஊழிய நிலையத்தில் நடைபெற்றது. கவிஞர்கள் ஆ. பாலகிருஷ்ணன், விசித்திரப்ரியா, கவிதைகளை அரங்கேற்றினர். மா. முருகேசன் சிறுகதையையும் திரு. சிவகுமார், 75-ஆம் ஆண்டு 'தாமரை' பற்றி விமர்சனமும், திரு. ந. வெங்கடாசலம் இலங்கைப் பத்திரிகை 'மல்விகை'யின் 75-ஆம் ஆண்டு இதழ்களைப் பற்றிய விமர்சனமும், திரு. ச. இரா. இராமானந்தன் 75 ஆம் ஆண்டு 'திபம்' பற்றிய விமர்சனத்தையும் படித்தனர். திருவாளர்கள் து. சுந்தரராசு, ஏ. முனுசாமி, சேலம் சவுந்திரராசன், அ. சாமிக்கண்ணு வெ. நடராசன் விவாதத்தில் பங்குபற்றினர்.

மன்றத்தின் ஆதரவில் இசைக்குழுவும், நாடகக்குழுவும் 'அமைக்க முடிவு செய்து இசைக்குழு அமைக்க திரு. சடையப்பன், காளியப்பனிடம் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இசைக்குழு கிராமங்களில் சென்று 20 அடகத் திட்டத்தை விளக்கிப் பாடவேண்டுமெனவும், வரும் கல்வியாண்டிலிருந்து மாவைல்தளின் படைப்பாற்றலை வளர்க்க உதவியாக கதை, கவிதை, கட்டுரை, பேச்சுப் போட்டிகள் வைத்துப் பரிசுகள் வழங்குவதெனவும் முடிவெடுக்கப்பட்டது.

செயலாளர் நன்றி நவில கூட்டம் இனிது முடிந்தது.

'தாமரை'

மா. முருகேசன்

அல்வாய் நியூ மனோகரா விளையாட்டுக் கழகம் 14-5-76ல் நடத்திய வெசாக் விழாவில் சீவல் தொழிலாளியான செ. சிவ பாக்கியன் ஜே. பி. அவர்களைக் கொண்டு பொன்னாடை போர்த்தி பாராட்டப்பெற்ற முதிய தொழிலாளர்களே இம் மூவரும்.

திரு. மு. மயிலு

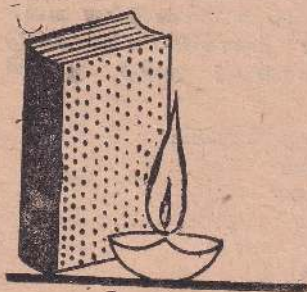
அல்வாயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், தமது 14 வயதில் மேசன் தொழிலைப் பயின்று கொண்டார். அக்கிராமத்தில் மேசன் தொழிலைக் கற்றுக்கொண்ட முதல் தொழிலாளியும் இவரே தான். இன்று அக்கிராமத்தின் ஒருபகுதி மக்கள் அத்தொழிலை ஆர்வத்துடன் செய்வதற்கு வழிகாட்டிய பெருமைக்குரியவர். எட்டாவது வகுப்பு வரை கல்வி பயின்றுள்ள இவர் தமது 68 வது வயதிலும் இன்று உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். 'மேசன்' என்று சொன்னால் அது அக்கிராமத்தில் இவரையே குறிக்கும் என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

திரு. பெ. சபாபதிப்பிள்ளை

15 வயது முதல் சீவல் தொழிலைச் செய்ய ஆரம்பித்து சென்ற ஆண்டுவரை உழைத்துக் கொண்டிருந்த உழைப்பாளி. இன்று 72 வயதை எட்டிவிட்டபோதிலும் உடல் வலிமை குன்றாது திடகாத்திரத்துடன் வாழும் இவர் தனது பிள்ளையைப்போல பேணி வளர்த்த சகோதரியின் மகன் டாக்டர் இ. சாம்பசிவத்தின் மரணத்தின் பின்னர் மனமுடைந்து தமது தொழிலைக் கைவிட்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். அல்வாய்க் கிராமத்தின் தளவந்தராக விளங்குவதோடு, ஏழைகளுக்கு உதவுவதிலும் தாராள மனம் படைத்தவர்.

திரு. ச. குழந்தை

இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் தமது 15 வயது முதல் சீவல் தொழில் செய்து, இன்று கள் உற்பத்திக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் கீழ் தொழில் புரிகின்ற 70 வயது இளைஞனாக விளங்குகிறார். இளம் வயதில் இவர் போன்றவர்களுக்கிருந்த ஆர்வம் காரணமாகவே இன்று அல்வாய்க் கிராமம் விளையாட்டுத்துறையில் ஈடுபாடு கொள்கிறதென்றால் அது மிகையாகாது.

‘வழி’

முருகையன்

‘நீலாவணன் வழி’—

தியதொரு தமிழ் நூல்; கவிதை நூல்.

அப்படியே வாரி எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொள்ளலாம். அத்தனை சிறந்த அமைப்பு; நெஞ்சினை அள்ளும் நீல அட்டைகள் இரண்டினிடையே நறுந்தமிழ்க் கவிதைத் திரு நிதியம்; ஈழத் தமிழ் இலக்கிய உலகிலே நிகழ்ந்துள்ள அருமை டெருமையான நல்ல நிழ்ச்சி— ‘நீலாவணன் வழி’ நூலுருவம் பெற்று வெளிவந்துள்ளமை.

கவிஞர் நீலாவணன் கிழக்கிலங்கை ஈன்றெடுத்த தலைமகள். கவிதைக் கலையைத் தமது வாழ்வுத் தொழில்போல மதித்துப் பேணிய பெருமகள். நீலாவணன் கவிதைகள் இன்று ஒரு தொகுதியாக எமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

அவரே தமது கையாலே தேர்ந்து தெரிந்தெடுத்த ஒரு தொகை நூல் இது. கவிஞரின் பல முகங்களையும் காண்கிறோம் நாம், இங்கு! நிலவு, மின்னல், மழை, வசந்தம், வயல் வளம் முதலான இயற்கை நிகழ்வுகளையும் இயற்கை அமைவுகளையும் ஒழுகும் தமிழில் எழுதியுள்ள நீலாவணன் காதலையும் இல்வாழ்வையும் மகப்பேற்றையும் அநுபவப் பிழிவாக எழில் பொருந்த டேத்துள்ளார்.

‘கையூன்றி முற்றமெலாம் சுட்டெறும்பு போல
கண்டபடி தவழ்கின்றான் காவல் செய வேண்டும்.
மெய்யெல்லாம் புழுதியொடு மேசையின் காலொன்றை
மென் கரத்தாற் பற்றி அதன் மேல் ஏறத் துடிப்பான்.

.....
செய்வ தெல்லாம் செய்துவிட்டுச் செவ்வதரம் திறந்து
சிரித்திடுவான், சிரித்திடுவேன், சேற்றமெல்லாம் மறந்து’

எவ்வளவு எளிமையான சித்திரம்— எழில் வாய்ந்த சித்திரம்! வள்ளுவன் வடித்த மழலை ஓவியங்களின் விருத்தியடைந்த வித் தாரச் சித்திரமோ இது? நீலாவணனின் புதுமைத் தமிழ்ச் சொற் கோலம் மனமினிக்டும் சுவையை வழங்குகிறது. நாம் அக்கவி

தையை நுகர்ந்து நனி மகிழ்வு எய்துகிறோம். பூரிப்பும் புளகமும் அடைகிறோம்.

காதலுள்ளங்களையும் அன்பு மன அவசங்களையும் குடும்ப உறவுக் குழைவின் வண்ணங்களையும் கவிஞர் கையாண்டுள்ள வகை எம்மைக் கவர்கிறது. அருமை மகளின் மணக்கோலம் கண்டு பூரித்துப் போன தந்தையுள்ளத்தின் ஓசையைத் தமிழ் ஆக்துகிறார், கவிஞர் - இதோ:

‘இது நல்ல சோடி: இறை நின்ற கோலம்!
இளமைக்கு மேங்கும் எனதுள்ளின்
முதுமைக்குகந்த கனவிற் கனிந்த
முருகுற்ற காட்சி இனி என்னில்
கதை காதல் கீதம் அமுதோடும் ஊறி
கவி, யாழில் வாழு கலைக்கூடம்!
அதனோடு கூட மரபாகி, வாழை
அடியாகி நால்வர் வரல் கூடும்’

உற்சாகமிக்க உணர்வுகளை ஒயிலாக எடுத்துக் கூறுதற்கு உகப் பாண சந்தம் கவிஞர்க்கு கைகொடுக்கிறது.

மென்மையான உணர்வுகளையும் நுண்மையான நரினங்களை யும் எடுத்துக் கூறும் தருணங்களில், விதவிதமான ஓசைக் கோலங்களை இழைத்துக் காட்டும் நீலாவணனின் இசையசைவு நம்மைச் சொக்க வைக்கிறது. இதற்கொரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு, ‘தயவு செய்து சிரியாதே’ என்ற பாட்டு.

‘தளிருடலை நெளியாதே
தயவு செய்து சிரியாதே
மேலாடை
கிழியுமெனில் எறிவாய், என்
ஹிருதயமும் அதுபோலா.....?
நிமிராதே!

விதியோடும்
பொருத எனைப் பணியாதே
பொறு... .. உயிரைத் திருகாதே!
உபகாரம்!’

உருவச் சிறப்பின் பூரணத்துவத்தை இங்கு நாம் காண்கிறோம். ‘நிமிராதே’, ‘உபகாரம்’ என்ற சொற்கள் செய்யுளிலே வாய்ப்பாக வந்து விழும் வண்ணச் சீர்மை வெகு அருமை; அச்சாவான அமைவுப் பொருத்தம்! நீலாவணனின் புலமையும் புதுமையும் கண்டு பூரிப்படைகிறோம்.

குழைவான குடும்ப ஓவியங்களையும் அழகான காதல் ஓவியங்களையும் கீட்டுவதில் வெகு சமர்த்தரான நீலாவணன், கூர்மையான சமுதாய விமரிசனங்களிலும் அக்கறை காட்டினார். இந்த விமரிசனங்கள் மேலோட்டமான பொதுமை நிலையிலே மேம்போக்காகச் செய்யப்பட்டது, சுட்டிப்பான நிதரிசன வரையறுப்புப் பெற்று அமைகின்றன. இந்த நிதரிசன வரையறுப்பு, தனி மனிதர் சிலர்மீது விடுக்கப்பட்ட கண்டனங்களோ என ஐயுறுமளவுக்

குச் சில கவிதைகளிலே பொருந்தி வருகிறது எனலாம். அவ்வாறு வருதல், இச்சமுதாய விமரிசனக் கவிதைகளுக்கு ஒரு மேலதிக பெறுமதியைக் கொடுக்கிறது என்று கூறுதல் பிழை ஆகாது. 'சடவுளே', 'தொண்டு', 'அடிசடையா', 'பாவம் வாத்தியார்' முதலான கவிதைகளை இவ்விடத்திலே விதைந்துரைத்தல் பொருந்தும்.

எனினும், சமுதாய அநீதிகள் அனைத்தையும் தனிமனிதர் பிழைபாடுகளாகக் கருக்கிக் கண்டு, அப்பிழைபாடுகளின் சீர்திருத்தமே சம்பூரண விமோசன மார்க்கம் எனக் கருதுவதற்கு இக் கவிதைகள் இடந்தருகின்றனவா என்பது விசாரிக்கத்தக்கது.

நீலாவணனின் பிற்காலக் கவிதைகள் சிலவற்றில் அவரது ஆன்ம விசாரத்தையும் நாம் கண்டுகொள்கிறோம். 'சுமை' என்றும் கவிதை இதற்கோர் உதாரணம் ஆகும்.

கோயிலுக்குப் போகவேன்று வந்தவர்கள் நாங்கள்
கொண்டுவர வில்லையொரு காசேனும் கையில்!
ஆயினுமிச் சந்தையினை ஊடறுக்கும் போதில்
ஆசையலை மோதுவதை ஆர் மறுத்தல் கூடும்?

ஆசைகளுக் கலையாமல் வீசியகையோடு
ஆவயத்தில் ஆன் லனைப் பூசித்தோம் நேரில்
காசு கொண்டு வந்தவர்கள் தோள்களிலே சுமைகள்
காணுகிறோம்; எம்கையில் தூசு கிடையாது'

என்று கூறும் கவிஞரின் குரலில், இம்மைக்கண் அநுபவிக்கத்தக்க பொருட்செல்வத்தை மதியாமல் இதுக்கும் மனப்பான்மையைப் பார்க்கிறோம்.

'பொருள் அல்லவற்றைப் பொருள் என்றுணரும்
மருளானம் மாண்பு பிறப்பு'

என்னும் பழங் குறனின் எதிரொலியை இங்கு கேட்கிறோம். இந்த ஞானம், ஆற்றாமையின் பேரூ அல்லது முழுதுணர்ந்த அதுபூதியா என நாம் வியக்கிறோம். இருப்பினும் இக்கவிதையில் வரும் படிம வாய்ப்பையும் உருவக வாய்ப்பையும் நாம் மனமார ரசிக்கிறோம்.

'சுமை' என்னும் கவிதையில் மட்டுமல்லாமல், வேறு பல கவிதைகளிலும் நீலாவணன் உருவகங்களையும் குறியீடுகளையும் கையாண்டுள்ளார். கவிதைகளை ஆற அமர்ந்து அமைதியாக ஊன்றிப் பயிலும் பழக்கம் இல்லாத புதுக்கவிதைப் படிப்பாளிகள் மிகுந்துள்ள இன்றைய நிலையில், நீலாவணனின் படிமங்கள் சில, அநுபவப் பரிமாறலுக்கு இடையூறுக அமைந்து விடவும் கூடும். ஆனால் அது நீலாவணனின் குறை அன்று. வாசகர்களின் குறையே! இன்றைய நவீன உலகின் பல்வேறு அறிவுத்துறைகளும், கலைத்துறைகளும் நுணுக்கமும் அகலமும் பெற்று வளர்ந்து செல்கையில், தமிழ் இலக்கியத்துறை மட்டும் மொட்டையாகவும் மழுங்கலாகவும் அற்பமாகவும் இருக்கவேண்டும் என்பது என்ன நியாயம்? நீலாவணனது உருவகங்களையும், குறியீடுகளையும் பிற படிமங்களையும் ஊடுருவிச் சென்று தெளிந்து கொள்ளவும், நமது கவிதைச் சுவைஞர்களுக்குச் சிறந்ததொரு பயிற்சியாக அமையும். இதில்

ஐயமில்லை. 'பனிப்பாலை' போன்ற கவிதைகளை 'உடைத்து, உணர்வு நலம் நுகர்தல் கவிதைச் சுவைப்புத்திறன் உயர்வதற்கு நல்லதோர் உபாயம் என்போம்.

முடிவாக, நீலாவணன் கவிதைத் தொகுதிபற்றி ஒன்று கூறு தல் வேண்டும். இன்று ஈழத்திலோ இந்தியாவிலோ சாதாரண மாக வெளிவரும் சராசரிக் கவிதைத் தொகுதிகளினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்டது இத்தொகுதி. சொல்லாட்சித் திறனிலும், ஓசைப் பயன்பாட்டிலும் மட்டும் உள்ளதன்று, இந்த வேறுபாடு. உலகினைக் கவிஞர் நோக்கும் நோக்கிலும், கருத்துகளையும் உணர்வுகளையும் சொல்வடிவிற்பெயர்க்கும் போக்கிலும் இந்த வேறுபாட்டை நாம் காண்கிறோம். ஒவ்வொரு கவிதையும் ஏதோ ஒரு வகையில் ஒவ்வொரு புதுப் புனைவாக, புத்தாக்கமாக மிளிர்வதை நாம் காண்கிறோம். முன்னிலாத் தற்புதுமையொன்றைப் பிறப்பிக்க இயலாத தருணங்களிலே, பேணவைக்கையிலெடுக்கும் வழக்கம் நமது கவிஞருக்கு இல்லை. இது மிகவும் போற்றத்தகுந்தவொரு பண்பு என்போம்.

ஒருவர் மீண்டும் மீண்டும் ஒரே கவிதையைத் திருப்பித் திருப்பி எழுதிக்கொண்டிருக்கும் காலம் இது. ஏன், எல்லாரும் எழுதும் எல்லாக் கவிதைகளும் ஒரேயொரு கவிதையாகி குன்றிச் சுருங்கி விட்ட காலம் எனவும் இதனைக் கூறலாம். இந்த நிலையில், எம் இலக்கிய உலகிலே வேறான நோக்கும் வெளிச்சமும் விழுவதற்கு நீலாவணனின் கவிதைப் படையல் பெரிதும் உதவி செய்யும் என்பதில் ஐயமே இல்லை.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குக் கிழக்கிலங்கை நன்னிலம் தந்த அன்பளிப்பு 'வழி' 1955 க்கும் 1972 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எங்கள் கவிதைக்கலை எய்திய வளர்ச்சிக் கட்டங்களைக் கண்ணடியாக நின்று காட்டுவது என்றும் இத்தொகுதியை வருணிக்கலாம். நாங்கள் நடந்து வந்த வழியின் சுவடுகளை மீண்டுமொருமுறை திரும்பிப் பார்த்துக் கொள்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பை எமக்குத் தருகிறது 'வழி'. அந்த வகையிலும் அது பெறுமதி வாய்ந்தது வரலாற்று விளக்கமே முற்போக்கு முன்னெறியின் தொடக்கப் புள்ளி. ★

புதிய சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா	12 — 00
[மலர் உட்பட]	
தனிப்பிரதி	— 75
இந்தியா, மலேசியா	18 — 00

(தபாற் செலவு உட்பட)

மலர்வரைக

இலக்கிய விமர்சனம்

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

இரண்டு விமர்சன நூல்கள்:

'நியூ டிரெக்ஷன்ஸ் லிட்டரரி ஹிட்டரி' (ரல்ஃப் கோஹென்) 'மொடர்ன் கிறிட்டிஸிஸம்—தியரி அன்ட் பிரக்டிஸ்' (வோல்டர் ஸட்டன் அன்ட் ரிச்சர்ட் ஃபோஸ்டர்) என்ற இரண்டு தொகுப்புகளை அண்மையில் படிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

'இலக்கிய வரலாற்றில் புதிய திசைகள்' என்ற முதல் நூலில், ரொபர்ட் வைமன் என்ற மார்க்ஸிய விமர்சகர் எழுதிய, 'இலக்கிய வரலாற்றில் பழையதன் முக்கியத்துவமும், நிகழ்வதன் அர்த்தமும்' என்ற கட்டுரை குறிப்பிடத் தக்கதொன்று.

அவர் கூறுகிறார்: பழைய தாலும், நிகழ்காலத்திலும் அர்த்தமுடையதாக இருப்பவற்றின்மூலம் இலக்கிய வரலாற்றின் அர்த்தத்தை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். அதாவது பழையதன் முக்கியத்துவமும், நிகழ்வதன் அர்த்தமும் தொடர்புடையதாக இருக்கின்றன. இமை ஒன்றில் ஒன்று தங்கியுள்ளன. நிகழ்காலத்தின் வரவேற்பில், பழைய படைப்பு எவ்வாறு மதிப்புப்பெறுகிறது என்று அறிய வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. கலைப் படைப்பின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை, சமகாலத்தில் எவ்வாறு பொருள் கொண்டு விளக்கமுடிகிறது என்பதையும் அறிய வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

இரண்டாவது நூலான 'நவீன விமர்சனம்—கோட்பாடும் செம்முறையும்' என்ற புத்தகத்தில், சமுவேல் ஜோன்சன், அல்ஃப்ரட் கலான், ஸி. எஸ். லூயிஸ், லோல் ரொஸன்ஸ் வெக், ஏர்ணஸ்ட் ஜோன்ஸ், ஏர்விங் ஹோவ் பிரான்ஸிஸ் பேர்குலன், வொலஸ் ஸ்டீவன்ஸ் போன்ற பிரபல அமெரிக்க விமர்சகர்களின் சுமார் எழுபது கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன. 'விமர்சனத்தின் இன்றைய தொழிற்பாடு (அல்ஃப்ரட் கலான்), 'ஆங்கிலக் கவிஞர்கள்: பூர்வீகத் திரட்டற்காலம்' (கிறிஸ்டோபர் கோல்ட்வெல்) ஆகிய கட்டுரைகள் விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஆங்கிலம் தெரிந்த இலக்கிய வாசகர்கள் இந்த இரண்டு நூல்களையும் படித்துப் பார்த்தல் நலம். விமர்சன நூல்களும், விமர்சனம் சம்பந்தமான நூல்களும் பெருமளவு வெளியாகின்றன.

பல்துறை நெறிசார்ந்த விமர்சனம்:

இலக்கிய விமர்சன வரலாற்றில், புதிய போக்கே பல்துறை நெறிசார்ந்த விமர்சனமாகும். (இன்டர் டிசிப்ளினரி கிரிட்டிஸிஸம்) சமூகவியல் துறையில் அண்மைக்காலங்களில் ஏற்பட்ட புதிய பல்வேறு விழிப்பறிவின் அடிப்படையில், அதாவது, ஆய்வு வறிவு ரீதியாக (இன்டலெக்ஷ

வலி) விமர்சிப்பதே இந்தப் போக்காகும். பல்வேறு துறைகளின் வாயிலாகப் பெற்ற அறிவின், அனுபவத்தின் துணைகொண்டு, இந்த விமர்சனப் பாங்கு அமைகிறது. இந்த இடத்தில், சமூகவியல் சம்பந்தமாக மாணவர்கள் புத்தறிவு பெறும் வாய்ப்பை பாடவிதான அபிவிருத்தித் திணைக்களம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளது. ஆறாம் வகுப்பு முதல் ஒன்பதாம் வகுப்புவரையுமுள்ள மாணவர்களுக்காக இந்த நூல்கள் எழுதப்பட்ட போதிலும், பெரியவர்களாகிய நாமும் பெரிதும் பயனடையக் கூடிய விஷயங்கள் இவற்றில் அடங்கியுள்ளன. பத்துறை சார்ந்த விமர்சகர்களுக்கு தமிழ் மூலம், சமூகக் கல்வி பெறும் வாய்ப்பை இப்புத்தகங்கள் அளிக்கின்றன.

வரலாற்றுப் பார்வையில் விமர்சனம்:

(1) நூலாசிரியன் படைப்பை மேற்கொண்ட நேரத்தில் நிலவிய சூழலை, புலமைமிக்க வகையில் மீண்டும் கிருஷ்டித்தல்; (2) அந்தப் படைப்பை உரு

வாக்க வழி வகுத்த காலத்தின் தீர்க்கமான கோட்பாட்டு அம் கங்களை அறிதல்; (3) நூலிற் கான சான்றாதாரங்களும், பிற செல்வாக்குகளும் எவை என்று காணுதல்; (4) நூலின் உறுதிப் பொருள்கள் அல்லது கூறுகளை வகுத்தல்; (5) நூலின் செல்வாக்குக் கால எல்லையை நிர்ணயித்தல்; (6) நூலாசிரியனின் ஆய்வறிவு ரீதியான நம்பிக்கைகளை வெளிப்படுத்துதல்; (7) நூலாசிரியனின் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்ளல் இவற்றின் பின்னணிகளை ஆராய்ந்து எழுதப் படுவதே வரலாற்றுப் பார்வையுடன் கூடிய விமர்சனமாகும்.

தமிழில், நமது நாட்டுப் பல்கலைக்கழக விமர்சகர்கள், வரலாற்றுப் பார்வையுடன் கூடிய விமர்சனங்களைச் சிறப்பாக எழுதிவருகிறார்கள். அண்மையில், தமிழ் — சிங்கள நாடக வரலாறு தொடர்பாக கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி, கருத்தரங்கொன்றிலே, ஆங்கில மொழியில் நிகழ்த்திய ஒரு சிறப்புரை இந்த விதத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. ★

மாணிகையிலும்
மண்குடிசையிலும்

கோபுரம்

மாஸ்கோ லெனின் நூலகம்

மாஸ்கோ சூயியாட்ஸேவ் தொல்பொருட்சாலை நூலகம், சோவியத் யூனியனின் அரசாங்க லெனின் நூலகமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட 20-வது ஆண்டு வைபவம் கொண்டாடப்படுகிறது.

ஒரு பார்வையாளர் இந்த நூலகத்தின் சகல குட்டுக்களுக்கும் படிப்பறைகளுக்கும் சென்று வந்தால் இந்த 'நூல்களின் நகர'த்தின் வாழ்க்கையை நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம். இந்த நகரம் சோவியத் யூனியனில் மனிதனது சிந்தனைப் போக்கின் பிரதான மூலவளமாகத் திகழ்கிறது. பல வரிசைகளைக் கொண்ட புத்தக ஷெல்புகளின் பாதையின் தீளம் 400 இலேயை மீட்டர்களுக்கும் அதிகமானதாகும். 2 கோடி 70 லட்சத்துக்கும் மேலான நூல்கள் இங்கு உள்ளன. தினசரி 8000 வாசகர்கள் இங்கு வருகிறார்கள்.

200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கிரெம்ளிக்கு எதிரேயுள்ள மேட்டு நிலத்தில் வாஸிலி பாஷேனோவ் என்பவர் பெரியதொரு கட்டிடத்தை எழுப்பினார். இதுதான் இந்த 'நூல்களின் நகர'த்தின் ஆரம்பமாக அமைந்தது. சூயியாட்ஸேவ் தொல்பொருட்சாலையின் அகன்ற படிசுவலில் லெனின் தாவித்தாவியே ஏறுவாராம். 1893 முதல் 1897 வரை லெனின் இந்த நூலகத்தைப் பயன்படுத்தினார். 1893-ன் தொல்பொருட்சாலைப் பதிவேட்டில் 2-வது இலக்கத்தில் 'விலாடிமிர் யூவியனேவ், ஜூனியர் பாரிஸ்டர்' என்று லெனின் தமது சொந்தக் கையினால் எழுதியுள்ளார்.

இந்த நூலகம் - தினசரி 1,500 நூல்களையும் 400 பல்வேறு சஞ்சிகைகளையும் 8000 தினசரிப் பத்திரிகைகளையும் பெறுகிறது. ஆண்டொன்றில் இங்குள்ள நூலகர்கள் 6000,000 துக்கும் அதிகமான பல்வேறு பிரசுரங்களைக் கையாளுகிறார்கள். இந்த நூலகம் ஆண்டொன்றுக்கு 42,000 க்கு மதிமான வெளிநாட்டு நூல்களைப் பெறுவதோடு, 70,000 க்குமதிமான சோவியத் பிரசுரங்களை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி வைக்கிறது. சமீபகாலம் வரை 100 நாடுகளுடன் இப்பரிவர்த்தனை பேணப்பட்டது. இன்று அப்பவோஸ்டாவும் ஜோர்தானும் இந்த பட்டியலில் சேர்ந்துள்ளன. மாஸ்கோ வாசிகள் குறிப்பாக சகோதர சோஷலிஸ நாடுகளிலுள்ள தமது சகபாடிகளுடன் நட்புறவுத் தொடர்புகளைப் பேணி வருகிறார்கள். சோஷலிஸ நாடுகளிலுள்ள மக்கள் தாம் பெறும் சோவியத் பிரசுரங்களுக்குப் பதிலாக தமது பிரசுரங்கள் அனைத்தையும் லெனின் அரசாங்க நூலகத்துக்கு அனுப்புவது தமது கடமை என்று கருதுகிறார்கள்.

நூலகத்தில் உள்ள வெளிநாட்டுப் புத்தகக் களஞ்சியத்துடன் ஒருவர் தன்னை நன்கு பரிவர்த்தனை செய்துகொள் முடியும். இங்குள்ள ஒரு தொகுப்புக்குப் பெயர் 'ஆஸ்திரேலியர்' என்பதுதான். ஆஸ்திரேலியர்கள் 5000 சிறந்த நூல்களையும் சஞ்

சிகைகளையும் சோவியத் மக்களுக்கு அன்பளிப்பாக அனுப்பியுள்ளனர். இவற்றுள் அலன் மார்ஷல், கதரின் பிரிசார்ட் போன்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர்களது நூல்களும் அடங்குகின்றன.

1000 க்கு 1000 க்கு என்ற ரீதியில் சோவியத் மக்களும் சவீடிஷ் மக்களும் தமது பிரசுரங்களைப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்கிறார்கள். பிரபல எழுத்தாளரான ஆகஸ்ட் ஸ்டீனின்பேர்கின் 55 தொகுதிகளைக் கொண்ட தொகுப்பு நூல்களை அண்மையில் நூலகம் பெற்றுக்கொண்டது. சவீடிஷ் ராயல் நூலகத்தின் டைரக்டரான யுனோவில்லர்ஸ் தாம் எழுதிய 'ஸ்டொக் ஹோமில் வி. ஐ. லெனின்' என்ற நூலை நூலகத்துக்கு அனுப்பியுள்ளார்.

நூலகத்துக்குப் புதிதாகக் கிடைத்த நூல் வியோனூர்டா டா விஸ்ஸியின் 'கொடெக்ஸ் அட்லாண்டிகஸ்' என்பதன் முதலீடு தொகுதிகளாகும். இவற்றுடன் படங்களும் வரைபடங்களும் கிடைத்துள்ளன. உலகப் பத்திரிகைகள் பன்னிரண்டு தொகுதிகளைக் கொண்ட இத்தொகுப்பை '20-ம் நூற்றாண்டின் உணர்வுக் கிளர்ச்சி என்று பாராட்டியுள்ளன. 'கொடெக்ஸ்' ஐ அமெரிக்காவிலுள்ள ஜோன்ஸன் நிறுவனமும் சென்டாரோ ஏடிடோரியலே கியுன்தி என்ற இத்தாலிய நிறுவனமும் கூட்டாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன.

கடந்த பத்தாண்டுகளாக ஆராய்ச்சியாளர் குழுவொன்று மறுமலர்ச்சியின் மாபெரும் அறிஞரான வியோனூர்டா டா விஸ்ஸியின் குறிப்பு நூல்களை ரோமுக்கு அண்மையிலுள்ள

க்ரெட்டாஃபெராடா அப்பெயில் இருந்து ஆராய்ந்து மிகக் கடினமாக உழைத்தது. அவரது மர்மமான எழுத்தைக் கொண்ட கையெழுத்துப் பிரதியையும் அடையாளக் குறிகளையும் இந்தக் குழு புதிப்பித்தது. வியோனூர்டா டா விஸ்ஸி எழுதும்போது வலமிருந்து இடமாகவே எழுதினார். பல்வேறு வகைப்பட்ட நீர் மூழ்கிகள், கால்வாய் தோண்டும் யந்திரங்கள் பற்றிய கருத்தோட்டப் பதிவுகள், சூரியனை நோக்கி மனிதன் பறப்பதற்கு உதவியான இறகுகள் பற்றி வரைபடங்கள், வாழ்வதற்கும் சிருஷ்டி உழைப்பில் ஈடுபடுவதற்கும் வசதியான நிலைகளைக் கொண்ட நகர்கள் பற்றிய திட்டங்கள் ஆகியவற்றை விசேஷ பக்கங்கள் கொண்டுள்ளன 'கொடெக்ஸ்' 990 பிரதிகளில் மட்டுமே வெளிவருகிறது. இவற்றின் ஒன்று மாஸ்கோவில் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

நூலகத்தின் நடவடிக்கைகள் பல்வேறுபட்ட இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளன. அது வெறும் புத்தகப் பெட்டகமாக மட்டுமல்ல புத்தகங்கள், நூலகங்கள் பற்றிய கல்வித் துறையில் ஒரு ஆய்வுக் கழகமாகவும் கலை, கலாசார விவகாரங்கள் பற்றிய தகவல் நிலையமாகவும் இயங்குகின்றது. நூலக உத்தியோகத்தர்கள் ஆண்டொன்றுக்கு ஈழத்துமூலமாகவும் வாய்மூலமாகவும் விபரங்கள் கேட்டு வரும் 100,000 கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கிறார்கள். சோவியத் நூலக அமைப்பின் கேந்திரமாக இன்று விளங்கும் லெனின் அரசாங்க நூலகம் நாட்டில் உள்ள 360,000 க்கும் அதிகமான நூலகங்கள் மீது தனது செல்வாக்கைப் பரப்பியுள்ளது. ★

ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனத்தில் ஒரு பண்பு

என். கே. மகாலிங்கம்

ஆங்கிலம் போன்ற பிற மொழி இலக்கியங்களில் விமர்சனங்களும் படைப்புக்களும் அவை கணிசமான செல்வாக்கையும் ஆட்சியையும் நடத்தினால் விமர்சிக்கப்படுவதும், அதற்கு எதிரான கருத்துடையவர்கள் அதற்குப் பதில் அளிப்பதும் விமர்சிப்பதும் அந்தந்த மொழிகளில் மிகச் சாதாரணமாக நடக்கும் இலக்கிய விசயங்கள். ஏன், சிங்களத்தில் கூட இப்படிப்பட்ட இலக்கிய விமர்சனங்களை அதிகம் பார்க்கின்றோம். சிலவேளை அவை ஆங்கிலத்தின சரிகளிலும் வார ஏடுகளிலும் கூட இடம்பிடித்து விடுகின்றன. ஆனால் தமிழில் இப்படிப்பட்ட இலக்கிய விமர்சனங்கள் அருகியே காணப்படுகின்றன. சிலவேளைகளில் அப்படி ஒரு கருத்தும் அதற்கு எதிரான கருத்தும் தமிழ் இலக்கியங்களில் இருக்கின்றனவா என்ற சந்தேகம் கூட எழுவதுண்டு. இந்நிலையில் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியம் வளர்ந்து (?) கொண்டு வருகிறது!! இப்படிப்பட்டவை அருகிக் காணப்படுவதற்குரிய காரணங்கள் என்ன?

ஒன்றைப் பற்றி ஒருவர் விமர்சனம் செய்தால் அதற்குரிய பதிலை விமர்சனம் செய்யப்பட்ட எழுத்தாளரிடமிருந்து அல்லது அவரைச் சார்ந்தவர்களிடம் இருந்து விமர்சனம் செய்தவர் எதிர்பார்ப்பதுண்டு. ஆனால் இங்கு அப்படி நடப்பதில்லை. மாறாக ஒருவகை Noble Silence தான் பதிலாகக் கிடைக்கும்.

இதற்குக் காரணம், ஒன்று பதிலளிக்க முடியாதபடி கட்டுரை தேவையற்றதாக அமையலாம். இதுவல்ல உண்மையான காரணம். இரண்டாவது, இவருடைய கட்டுரைக்கு அல்லது படைப்புக்கு இப்படிப்பட்ட ஒதுக்கல் கண்பான்மையுடன் (ignoring) நடப்பது தான் சிறந்தது என நினைத்துப் பேசா திருக்கலாம். இது பல வேளைகளில் இங்கு நடப்பதுண்டு. மூன்றாவதாக ஏன் இதில் தலையிட்டு 'வாங்கிக்கட்ட' வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு 'சும்மா' இருக்கலாம். நான்காவதாக, சிலவேளை அறியாமையாலும் பேசாமலிருக்கலாம். பின்னவை இரண்டுமே ஈழத்தில் அதிகம் ஆட்சி செலுத்துகின்றன என்பது என் கருத்து. இவற்றில் ஒன்றோ, பலவோ கூட்டாகவோ தனித்தனியாகவோ காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் விமர்சனத்துக்கோ படைப்புக்களுக்கோ பூரணமான விமர்சனம் வருவதே இல்லை. மாறாக பேச்சுவாக்கில் அல்லது மறைவான சில கூட்டங்களில் இவைபற்றி 'சாடை மாதையாக' நக்கல் அடித்து விட்டு திருப்திகண்டு விடுவார். இந்த நிலை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் நிழுவதாக இருந்தால் அதற்கு முக்கிய காரணம் எம் இலக்கிய காரர்கள் உண்மையாகவே இலக்கியத்தில் பற்றோ புத்தி பூர்வமான பயிற்சிகளிலும் விவாதங்களிலும் Impersonal ஆக ஈடுபடவோ பின்நிற்பவர்களே என்று அர்த்தமாகிறது.

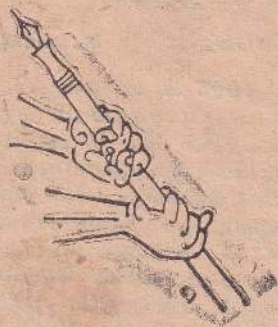
இங்கு சில தெளிவான உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமானதாகவும் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஊறு செய்யாமல் துணைபுரியும் என்ற நோக்கிலும் சொல்லி வைக்க விரும்புகிறேன். எஸ். பொ. பல கட்டுரைகளில், பல சஞ்சிகைகளிலும் தனி நூல்களிலும் பல விமர்சகர்களைத் தாக்கி வந்துள்ளார். சில வேளைகளில் அவை காழ்ப்புணர்ச்சியோடு தரங் குறைந்ததாகவும் கூட இருந்திருக்கின்றன. ஆனால் அதற்குரிய எந்தப் பதிலோ விமர்சனமோ எங்கும் வெளிவரவில்லை. அவருடைய படைப்புக்கள் பற்றிய விமர்சனங்கள் கூட இல்லை. சில விமர்சகர்கள் அவர் ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளன் என்ற முறையில் எழுத்தாளர் பட்டியலில் கூட அவரைச் சேர்த்துக் கொள்வதில்லை. மு. தனையசிங்கம் மட்டுமே எஸ். பொ. வைப் பற்றியும் அவருடைய படைப்புக்கள் சில பற்றியும் விமர்சித்திருக்கிறார். ஆனால் எஸ். பொ. வின் படைப்புக்களையும் அவரையும் பற்றிப் பூரணமாக ஆராய்ந்தவர்களோ விமர்சித்தவர்களோ எவரும் இல்லை எனலாம். அது ஒரு தேவையற்ற இலக்கிய விசயம் என்று எம்மால் கூறமுடியுமா? குறைந்தது வெ. சாமிநாதனுக்கு நுல்மானன் (கைலாச பதிக்காக) பதிலளித்தது போலாவது ஏன் எழுதப்படவில்லை என்பதே இங்குள்ள கேள்வி. இங்கு ஒரு சுவாரஸ்யமான விசயம்: அக்கரை விமர்சனங்களை, எழுத்தாளர்களை நமது விமர்சகர்கள் 'தாறுமாறாகக்' கூட விமர்சிக்க விழைவார்கள்: விமர்சிப்பார்கள். (அவர்களைப்பற்றி எழுதினால் அவர்களுடைய தோற்றங்களை உடைப்பது மட்டும் அல்லாமல் தாங்களும் உயர்ந்து விடலாம் என்ற நினைப்போ என்னவோ); ஆனால் இங்குள்ள

வர்களைப் பற்றி இப்படிப்பட்ட தாறுமாறான விமர்சனங்கள் கூட இங்கு எழுதப்படுவதில்லை. உதாரணமாக க. கைலாசபதி எழுதிய 'க. நா. ச. விமர்சனம்' அவருடன் சேர்ந்து விமர்சிக்கப்பட்ட தர்மூ சிவராமு, வெ. சாமிநாதன் பற்றிய கட்டுரையையும் நுல்மானின் 'அம்மாவந்தாள்' பிரச்சினையையும் எடுத்துக்காட்டலாம். உண்மையில் மு. த., மு. பொ., நுல்மானன், ஏ. ஜே. கனகரட்னா, கே. எஸ். சிவகுமாரன் போன்றோர் தான் ஓரளவிற்காவது இலக்கிய சர்ச்சைகளில் ஈழத்தில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

உதிரிகளாகவும், பார்வைகளாகவும், பத்திகளாகவும் சில விமர்சனங்கள் வெளிவந்துள்ளனவே ல்லாமல் பூரணமான விமர்சனங்கள் வெளிவரவில்லை. இங்கு சிவகுமாரனின் பங்கு அளப்பரியது. இளங்கீரனைப் பற்றி அவரின் 25 ஆண்டு இலக்கிய சேவையின் போது வெளிவந்த விமர்சனம், டானியலின் 'பஞ்சமர்' விமர்சனம் போன்றவை அவர்களுடைய படைப்புகள் பற்றிய பூரணமான விமர்சனங்கள் அல்ல. அவர்களுடைய நூல்கள் அத்தனையையும் ஆராய்வுக்கும், விமர்சனத்துக்கும் உட்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே நான் இங்கு குறிப்பிடுவது. ஜெயகாந்தனைப் பற்றி சிவத்தம்பி விமர்சித்ததுபோல், எஸ். பொ., மு. த., மஹாகவி, டொமினிக் ஜீவா, கணேசலிங்கன், முருகையன் போன்றோரும் விமர்சிக்கப்பட வேண்டும். இலக்கிய விமர்சகர்களும் தங்கள் கூட்ட உடைத்துக்கொண்டு வெளிவந்து இலக்கிய சர்ச்சைகளில் ஈடுபடுவது தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அவர்கள் செய்யும் மிகப்பெரிய தொண்டாகும்; ★

தூண்டில்.....

★ நீங்கள் தமிழ் நாட்டுக்கு எப்பொழுது வருவீர்கள்? உங்களைச் சந்தித்து உரையாட இங்கு பல இலக்கிய நண்பர்கள் காத்திருக்கின்றனர். கூடிய சீக்கிரம் வரவேண்டும் என விரும்புகின்றேன். அத்துடன் எமது பகுதிக்கும் முக்கியமாக நீங்கள் வந்துபோகவேண்டுமென ஆசைப்படுகின்றேன்.

சோம. விருத்தகிரி

கோவை - 10.

எனக்கும் இந்த ஆர்வமுண்டு. பல மாதங்களாகத் திட்டமிடுகின்றேன். ஆனால் வசதியான நேரம் கிடைப்பதில்லை. இப்படியே மாதங்கள் போய் விடுகின்றன. துணிந்து புறப்படுவதாக இருந்தால் ஓர் இதழ் தடைப்பட்டு விடும் என அஞ்சுகின்றேன். வளர்ந்து வரும் ஒரு சஞ்சிகையின் ஓர் இதழ் கூடத் தடைப்படுவது அவ்வளவு நல்ல தல்ல என்பது எனது எண்ணம். தூத்துக்குடி, சென்னை, திருச்சி, ராஜபாளையம், மதுரை, ராமநாதபுரம் போன்ற பிரதேசங்களில் இருந்தெல்லாம் இலக்கிய

நண்பர்கள் அழைத்துள்ளனர். கூடிய சீக்கிரம் வரத் தெண்டிக்கின்றேன்.

★ துணிகரமாகத் தொடர்ந்து II ஆண்டுகள் தனித்துவம் மிக்கவோர் இலக்கியச் சஞ்சிகையைத் தன்னந் தனியாக நின்று சமூகத்தில் வெற்றிகரமாக நடத்தி வரும் தங்களுடைய இலக்கிய அனுபவங்களை எப்பொழுது எம்முடன் பகிர்ந்து கொள்ளப்போகின்றீர்கள்?

வதிரி.

மா. மகேஸ்வரன்

எனது இலக்கிய அனுபவங்களை மல்லிகை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது எனது ஆசைதான். அதைப்பற்றி ஆழமாக யோசித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். அதைப் புத்தக ரூபத்தில் வெளியிட்டால் என்ன என்பது எண்ணம். தொடர் கட்டுரையாக மல்லிகையில் வெளியிடுவது பற்றியும் யோசிக்கின்றேன். எதற்கும் காத்திருங்கள்.

★ இலக்கியவாதியான உங்களது பொது வாழ்வில் அர

சியல் தாக்கங்கள் ஏதாவது ஏற்பட்டதுண்டா?

அச்சவேலி. த. கமலநாதன்

1965-ல் யு. என். பி. தமிழரசு கூட்டரசாங்கம் ஏற்பட்ட கட்டத்தில் மே தினம் வந்தது. ஒருபக்கம் இடதுசாரி முற்போக்கு இயக்கத்தினரின் மே தின ஊர் வலமும் இன்னொரு பக்கம் யு. என். பி. தமிழரசு கூட்டரசாங்க ஆதரவாளர்களின் மே தின ஊர் வலமும் எதிரெதிரே சந்தித்தன. சந்தித்த இடம் இப்போதைய யாழ். பஸ் நிலையம். இரண்டு பக்கமும் ஒரே போர். அடி, உதை, ஏறி. எனது மண்டை பிளந்தது. இரத்தம் பெருக்கெடுத்து சட்டையை முற்றாக நனைத்து விட்டது. ஆஸ்பத்திரியில் தலையில் ஒன்பது இழைப் போட்டார்கள். அன்று இரத்தத்தில் நனைந்த சட்டையை இன்னமும் பாதுகாத்து வைத்திருக்கின்றேன். சிலர் என்னை வெறும் எழுத்தாளன் என்று மாத்திரம் எண்ணியுள்ளனர். இலக்கியத்துக்கும் அப்பாலே நான் விலை கொடுத்திருக்கிறேன் என்ற உண்மை ஒரு சிலருக்கு மாத்திரம்தான் தெரியும்.

★ மல்லிகை மாதம் மூன்று சிறுகதைகள் வெளியிட்டால் என்ன? அத்துடன் கதைகளுக்குப் படம் போட்டால் நன்றாக இருக்குமல்லவா?

கரணவாய். க. பேரின்பநாயகம்

மூன்று கதைகள் போடுவது யோசிக்க வேண்டிய விஷயம் தான். ஆனால் படம் போடுவதென்பது இப்போதைக்குச் சாத்தியமானதல்ல. அப்படியாக இன்னும் மெருகுபடுத்திச் சஞ்சிகையை வெளியிட இன்னும் உழைக்க வேண்டும். உங்களது ஆசையை நாம் புரிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

★ எனது நண்பன் ஒரு வன் மனிதர்களையே வெறுக்கிறான்; எரிச்சல்படுகிறான்; ஒதுங்குகின்றான். இது தீர என்ன வழி?

திருமலை. தி. ராஜேந்திரன்

இது ஒரு மன வியாதி. தாழ்வுச் சிக்கல் குடி கொண்ட நெஞ்சரமற்ற கோழைகளுக்குத் தோன்றும் நோய். இதைப் போராடி வெற்றி கொள்ள வேண்டும். தவறில்லை பைத்தியம் பிடிக்கும். அல்லது தற்கொலையில் முடியும்.

★ அதிர்ஷ்டத்தில் உமக்கு நம்பிக்கை உண்டா?

கண்டி. இர கதிரேசன்

உழைப்பிற்கு மறு பெயர் அதிர்ஷ்டம் என ஒப்புக் கொண்டால் எனக்கு அதில் நம்பிக்கை உண்டு.

★ 'ஓர் இலக்கியவாதியின் அரசியல் அனுபவங்கள்' படித்தீர்களா? அதைப்பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

மட்டுவில். க. கந்தசாமி

படித்தேன். விமரிசனம் செய்வதல்ல எனது நோக்கம். அப்புத்தகத்தின் சில கருத்துக்கள், முரண்பாடுகள், பிழையான அணுகுமுறைகள், சரியான தொட்டுக்காட்டுகள், இன்னும் தெளிவுபடுத்தக் கூடிய கட்டங்கள் பற்றி எனக்கு அபிப்பிராய வித்தியாசங்கள் உண்டு.

இது பற்றி விவாதம் தொடர்ந்தால் சுவையாக அமையும். இலக்கிய நண்பர்கள் தமது கருத்துக்களை எழுதி விவாதத்தைத் தொடர்ந்தால் அது ரஸனையாகத் தொடரும். கடைசியில் நானும் எனது மன திலுள்ள கருத்துக்களைச் செம்மைப்படுத்திச் சொல்ல அது உதவியாக இருக்கும்.

COMMISSION AGENTS
ESTATE SUPPLIERS,
DEALERS IN
OILMAN GOODS,
HARDWARE & CURRY STUFFS

Importers & Exporters

S.S.V. PERAMANAYAGAMPILLAI

161, 5th Cross Street,
COLOMBO-11.

Estd: 1890

T'Phone: 24577

P. N. SILK STORES

WHOLE SALE DEALERS IN TEXTILES

- ★ Jacquard Brocade Sarees
- ★ Jacquard Brocade Manipuri Sarees
- ★ Cotton & Nylon Lace

Please visit for your best choices

11-1/3, Umbichy Place,
Wolfendhal Street,
COLOMBO-13

உற்பத்தியாளரும்
விநியோகஸ்தரும்

தரமானதும்
சுவை நிரம்பியதுமான

பனம்பாணி

பனங்கட்டி

மொத்தமாகவும்
சில்வறையாகவும்
பெற்றுக்கொள்ள

சிறந்த
ஸ்தாபனம்

தொலைபேசி :
7639

யாழ் மாநகரசபை
தெங்கு பனம் பொருள்
உற்பத்தி விற்பனைக்

கூட்டுறவுச் சங்கம்

330, காங்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.